

கவியர்

1

நவம்பர் - டிசெம்பர் 83

விலை ரூபா: 3-50

சுவர்

நவீன தமிழிலக்கியத்தில்

புதிய பரிமாணத்தை கொண்டு வரட்டும்!

அபிமானி

சுவர்

“தேவி மன்றம்”
மல்லாகம்

நவம்பர் - டிசம்பர் 88

“இன்னவைதாம் கவி எழுத ஏற்றபொருளென்று பிறர் சொன்னவற்றை நீர் திருப்பிச் சொல்லாதீர் சோலை, கடல் மின்னல், முகில், தென்றலினை மறவுங்கள் மீந்திருக்கும் இன்னல், உழைப்பு, ஏழ்மை தனைப் பாடுங்கள்”

“மஹாகவி”

இது முதலாவது சுவர். நீண்ட நாட்களின் யோசனையின் பிறகு; பல நண்பர்களின் ஆலோசனையின் பிற்பாடு இச்சுவரை எழுப்ப முடிந்திருக்கின்றது. பல நண்பர்களின் ஆதரவும் இச்சுவரிற்கு பக்கபலம்.

சூழலும் நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியதே. யார்யாருக்கு, என்னென்ன நடக்குமென்பதை நாம் சொல்லத் தேவையில்லை. எம்மிரு கண்களே சாட்சி. உங்களுக்கும் இது பொருந்தும். சூழலின் பாதிப்பு பின்னைக் காலங்களில் தெரியவரலாம்.

பொருளாதாரத்தில் நாம் மிகவும் பின்னடைவு. எங்களது உழைப்பே இங்கு மூலதனம். இப்படிப் பலவாறு சிரமங்களை நாம் அறிவதால் இச்சுவர் இருமாதத்திற்கொருமுறையே வெளிவரும். உங்கள் ஆதரவு எங்கள் கைகளை இறுகப் பற்றுமாயின், சுவர் ஒரு மாதத்திற்கொருமுறை வெளிவரலாம்.

புதுசு, அலை, மல்லிகை, கீற்று, சிரித்திரன், மேகம் போன்ற பல சஞ்சிகைகளின் மத்தியில் சுவரும் வெளிவருகின்றது. இச்சஞ்சிகைகளும் வேறு பல சஞ்சிகைகளும் நிரப்ப முடியாத இடத்தை சுவர் நிரப்ப முயற்சிக்கும். இவ்வகையில் சுவர் மற்றைய சஞ்சிகைகளுடன் மேற்கொள்வது நேசமான கைகுலுக்கல்களே.

யாரும், எந்த விடயத்தையும், எவ்வாறும் இச்சுவரில் ‘கிறுக்கிக்’ கொள்ளலாம். அதையிட்டு நாம் மிகவும் சந்தோஷமே அடைவோம். ஆனால் அக் கிறுக்கல்கள் இச்சுவரில் ஒட்டிக் கொண்டால் சரி. (தரத்தையே குறிப்பிடுகிறோம்.)

மழை பெய்ததனால் குளிர்ந்த காற்று வீசுகின்ற நவம்பர் மாதத்தில் முதலாவது சுவர் உங்கள் கைகளில். உங்கள் மனசையும் குளிர்விக்கட்டும்.

நாம் அடிக்கடி சந்தித்துக் கொள்ளலாம்.

- ஆசிரியர் குழு.

ஃபுலாவி மந்தைகள்

ஜோன் பெப்பர் கிளாக் (நைஜீரியா)

தமிழாக்கம்: சோ. பத்மநாதன்

தெருநீளம், உங்கள் இனம்
திரையெறிந்து வரும் ஒவ்வொரு தடவையும்
குற்ற உணர்வு
பாம்பாய் என்னைச் சுற்றுகிறது!
உங்கள் முகங்கள் புதிர் எழுதிய ஏடுகளா?
கொலைக்களத்துக்குக் கூட
கூசாது,
முன் வைத்த காலைப் பின் வைக்காது,
துணிச்சலோடு,
மௌனத் தவவலியோடு,
அணியாகச் செல்லும் தீர்த்தைத் தந்தது-
உங்கள் ஏரிகளில், - மனிதனுக்கு எட்டாது-
நீங்கள் ஒழித்து வைத்திருக்கும்
நம்பிக்கையா? உள்ளுணர்வா?
ஒருகால்,
நைகர் ஆற்றைக் கரைபுரளச் செய்யும்
புயலைவிட,
வலிய உணர்ச்சிகளை அனுபவிக்க வைத்தவை
வைரம் பாய்ந்து முறுகிய
உங்கள் கொம்புகளா?
சாரதியின் சவுக்கு,
இனி,
வழுக்கை விழுந்த பின்புறங்களை-
முதுகுகளை-
பதம் பார்க்காது என்பதனால் ஏற்பட்ட
பரவசமா?
அல்லது,
பாலை வனமும், பசும்புற்றரையும்,
காடும் கடந்து,
கடலருகே,
பசித்துக் கிடக்கும் பட்டினத்தை நோக்கி,
செல்லும் பயணத்தின் முடிவில்,
இளைப்பாறுதல் ஏற்றதே என்னும்
ஞானோதயமா?
கத்திமுனைதானே கடைசியில் முடிவு செய்கிறது!
ஆதலால் அருள் மாட்டீர்களா, உங்கள்
வாலுக்கு வாய்த்த பொறுமையை எனக்கும்?

ஐரோப்பாவில் இலங்கையர் ஒருவரின் ஒரு நாள் அனுபவம்

சமுத்திரன்

சென்ற வருடம் ஆனி மாதத்தின் முற்பகுதி சுவிட்சர்லாந்தின் தலைநகராகிய ஸ்டொக் கோமின் மத்தியரயில் நிலையத்தின் வாசலில் நானும் ஒரு மலேசிய நண்பரும் நமது பொதிகளுடன் ஒரு வாடகைக் காரில் ஏறினோம். கார் சாரதி ஒரு இளம் வெள்ளைக் காரர். எனது நண்பர் தங்கியிருந்த ஹோட்டலின் பெயரை குறிப்பிட்டார். டாக்சி நகர ஆரம்பித்த 8 மணிமிடங்களில் அந்த இளம் சாரதி பின்புறம் சற்றுத்திரும்பியபடி “நீங்கள் எந்தநாடுகளைச் சார்ந்தவர்கள். பார்த்தால் ஒரு நாட்டவர் போலில்லையே?” என்றான்.

“மலேசியா, சிறீலங்கா” என்றேன் நான்.

“சிறீலங்கா, சிறீலங்கா ஓ நீங்கள் சிறீலங்கா மனிதனா” பின்புறம் திரும்பியபடி அசலத்திறந்த ஆச்சர்யம் படந்த விழிகளுடன் என்னைக் கேட்டான். சிறீலங்காவுக்கு இந்த நாட்டில் விசேஷ இடமுண்டோ? எயர்லங்காவின் “சொர்க்கத்தின் ருசி” (A Taste of Paradise) விளம்பரம் என் நினைவுக்கு வந்தது. சொர்க்கத்திற்கு சென்றுவந்த ஓர் உல்லாசப் பிரயாணியாயிருக்கலாம், இந்த இளைஞனுக்கு என்னைக் கண்டதும் சிறீலங்காவின் கடற்கரையும், இயற்கை அழகும் நினைவு வந்திருக்கலாம், என எண்ணியபடி மிகவும் பரந்த ஓர் புன்முறுவலுடன் “ஆம் ஆம்” என்று இரண்டு தடவை அழுத்திக் கூறினேன்.

“ஓ அப்படியா, இப்பொழுது உங்கள் நாடுபற்றி இங்கு நமது சட்டசபையில் பெரிய விவாதமொன்று. பத்திரிகைகளின் படி உங்களுடைய நாட்டுக்கு எமது அரசாங்கம் ஏதோ ஒரு ஆற்றைத் திசைமாற்றும் திட்டத்துக்குப் பெரும் தொகையான உதவியை வழங்கியிருக்கின்றது. இதைப்

பற்றிப் பலவிதமான அபிப்பிராயங்கள்.” அசடு வழியும் முகத்தை ஒருதடவை திரும்பிப் பார்த்து விட்டு அவன் தொடர்கின்றான். “பத்திரிகைகளின்படி உங்கள் நாடு உலகிலேயே மிகவும் வறியநாடுகளில் ஒன்றென அறிகின்றேன்.”

நான் என் மலேசிய நண்பரைப் பார்க்கின்றேன். அந்தக்கணத்தில் அவரிடமிருந்து ஒருவித மூன்றும் உலக ஒருமைப்பாட்டு உணர்வினை எதிர்பார்க்கிறது என் மனம் அவர் என்னைப் பார்த்து ஒருவிதமான புன்னகையை வீசுகின்றார், அதன் அர்த்தம் தான் என்னவோ. “இந்த வெள்ளைக் காரப் பொடிப்பப் ப அதிகம் பேசுகிறான்” என்பதா அல்லது “உன்னுடைய நாட்டை விட என்னுடைய நாடு பரவாயில்லையே காணும்” என்ற கேலியா? எது வெனப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. சாரதி தொடர்கிறான். அவன் நன்றாகவே ஆங்கிலம் பேசுகின்றான். “என்னைப்பொறுத்தவரை ஒரு வரி செலுத்தும் பிரசை என்ற முறையில் இவ்வளவு பெருந்தொகையான பணத்தை ஒரு சின்னஞ் சிறிய வறிய நாட்டுக்குக் கொடுப்பதைவிட பல வறிய நாடுகளுக்குப் பகிர்ந்தளிப்பதே நல்லது. இது தான் இங்கு பலரின் அபிப்பிராயம். சிறீலங்காவில் மாத்திரமல்ல பங்களாதேஷ் போன்ற நாடுகளிலும் இலட்சக்கணக்கார லோர் வறுமையால் வாடுகின்றார்கள்.”

அந்த இளைஞனுக்கு இருபது வயதுக்கு மேல் இருக்க மாட்டாது. அவன் இலங்கையை உலகிலேயே வறியநாடுகளில் ஒன்றெனக் குறிப்பிட்டபோது ஓர் கூரிய கசப்பான உண்மை என்னைத் தாக்கியது. ஒருவன் தன் வறுமையைவிட்டு அவமானப் படவேண்டியதில்லை. ஒருநாடும் அப்படியே ஆனால் இந்த இளம் சுவிட்சர்லாந்தின் மனதில் இலங்கை ஒரு வறிய நாடென்

பதைவிடப் பிச்சைக்கார நாடென்ற படம் தான் படிந்திருக்கிறது. இதுதான் வளர்ச்சி அடைந்த நாடுகளின் சராசரி மனிதனின் பொதுவான அபிப்பிராயமாகும்.

இலங்கையைப் பற்றி மட்டுமல்ல, எண்ணைச் செல்வந்தர்களான அரபு நாடுகளைத்தவிர, மூன்றாம் உலக நாடுகள் எல்லாவற்றையும் பற்றி இத்தகைய அபிப்பிராயம்தான். தங்கள் அரசுகளைக் கொடைவள்ளல்களாகவும், தம்மையெல்லாம் மூன்றாம் உலகின் பசியையும், பிணியையும் போக்கும் காருண்யர்களாகவும் எண்ணும் வகையில் பிரசாரம் செய்யப்பட்டுள்ளது. வலதுகைகொடுப்பது இடது கைக்கு தெரியாதென வள்ளல்களைப்பற்றிக் கூறுவார்கள் ஆனால் இந்த வள்ளல்கள் சற்று வேறுபட்டவர்கள், வலது கையைக் கொடுக்கும் கையாகவும், இடது கையைக் கொடுத்ததைத் திருப்பி நாசுக்காகப் பறிக்கும் கையாகவும் கொண்டவர்கள். இந்த விடயத்தில் நீண்ட சமூக ஜனநாயக மரபினைக் கொண்ட சுவீடன் மற்றைய முதலாளித்துவ நாடுகள் போல் மோசமாக நடந்து கொள்வதில்லை. என்பதையும் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். ஆனால் இந்த முதலாளித்துவ அரசுகளைக் குறை சொல்வதில் பயனில்லை. அபிவிருத்தி அபிவிருத்தி என்று சொல்லி நாட்டையும் தேசிய கௌரவத்தையும் அடகு வைக்கும் தார்மீகசெம்மல்கள் இருக்கும்வரை இத்தகைய வள்ளல்களும், காருண்யர்களும் இருக்கத்தான் செய்வார்கள். என்போன்ற பல மூன்றாம் உலகப் பிராணிகளுக்கு இந்த அனுபவங்களும் ஏற்பட்டுக் கொண்டே இருக்கும்.

நண்பரின் ஹொட்டலின்முன் காரைநிற்பாட்டிய நம் இளம் வெள்ளைக்காரச் சாரதி மிகவும் பணிவுடன் இறங்கி கதவைத்திறந்து வீடுகின்றான். நம் பொதிகளைத் தூக்கி உதவுகின்றான். வாடகைப் பணத்தைக் கொடுக்க ஆயத்தமானபோது எனக்குள் ஒரு சந்தேகம். இந்தப் பிச்சைக்காரநாட்டானின் மீது பரிதாபப்பட்டுப் பணத்தை வேறு வேண்டாமெனக் கூறி அவமதித்து விடுவானே என்றொரு பயம். ஆனால் ஆள் மிகவும் மரிதயாதையுடன் பணத்தைப் பெற்றமலேய் இனவாதக் கொள்கைகள் பற்றியு

றுக் கொண்டு நன்றி கூறிவிட்டு என்னைக் கடைசியாகப் பார்த்து சொன்னான் "கடவுள் உங்கள் நாட்டை ஆசீர்வதிப்பாராக"

அது மனப்பூர்வமான ஓர் வாழ்த்தாகவும் இருக்கலாம். அல்லது மிகவும் நாகரீகமான பாங்கிலமைந்த நையாண்டியோ? எதற்கும் சாத்தான்கள் ஆட்சி செய்யும் நாட்டைக் கடவுள் ஆசீர்வதித்து என்ன பயன். துணிவிருந்தால் கடவுள் தர்மப்போரல்லவா தொடுக்க வேண்டும். சங்காரம் அல்லவா செய்யவேண்டும். கடவுளும் சாத்தான்களுக்குப் பயந்து ஒதுங்கும் கலியுகம் இது.

நான் சற்று மனம் குழம்பியிருந்ததை என் நண்பர் உணர்ந்து கொண்டார். இது ஒன்றும் முதல் தடவையல்ல. இந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் ஆத்திரமடைவது இயற்கையாயினும் இதனால் பயனென்ன. ஆனால் ஆத்திரமடையும்ளவிற்கு என் உணர்வுகள் மழுங்காமலும், மாறாமலும் இருப்பதில் ஒரு வித உள்ளார்ந்த திருப்தி, பலவருடங்களுக்கு முன் வேறொரு நாட்டில் நான் மாணவனாயிருந்த போது எனது நாட்டை அவமதித்து பேசியவர்களை நான் சும்மாவிடுவதில்லை, ஆத்திரம்தீரத் தாக்கிப்பேசுவேன். அது இளமையின் துடிப்போ. இப்போது நான் முதிர்ச்சியடைந்துவிட்டேனோ. எது எப்படியாயினும் இங்கு ஆத்திரப்படுவது போதாது. இந்த நிலைமையின் வேர்கள் இங்கில் :

எனது மலேசிய நண்பர் கூறினார் "ஒரு காலத்தில் உங்கள் நாட்டைப் பற்றி மலேசியாவில் மிகவும் உயர்ந்த அபிப்பிராயம் இருந்தது. கல்வியிலும் வாழ்க்கைத் தரத்திலும் நம்மையுவிட உயர்ந்திருந்தது சிலோன். உங்களுக்கு என்னதான் நடந்ததோ. இப்போ நம்மையும்விட பல படிிகள் கீழே நிற்கிறீர்களே."

"அது பெரிய கதை ஆனால் உங்கள் நாட்டிலும் எல்லாம் சரியாக இருப்பதாகத் தெரியவில்லை" அவருடைய நாட்டின் ஜனநாயக விரோத ஆட்சியைப் பற்றியும்

எனக்கு ஓரளவு தெரிந்தபோதும் அவை பற்றிக் பிரஸ்தாபிப்பதைத் தவிர்த்துக் கொண்டேன்.

நீண்ட காலத்துக்குப்பின் சந்தித்த ஒரு நல்ல நண்பர். அரசியலில் அதிகம் ஈடுபாடில்லாதவர் அவருக்கு ஜாஸ் இசையில் மிகவும் ஈடுபாடு. அந்த இசை கேட்டபடி ஏதாவது பாணம் அருந்தும் நோக்குடன் என்னை வேறொரு ஹோட்டலுக்கு அழைத்துச் சென்றார். நமது சம்பாஷணை அங்கும் இங்கும் பலதும் பத்துப் பற்றி இசையைக் கேட்டபடி ஆடி அசைந்தது. ஆனால் நம்மிருவரிடையேயும் நான் தான் அன்றைய அனுபவத்தால் நேரடியாகப் பாதிக்கப்பட்டிருந்தேன். சுத்தமான ஜாஸ் இசையைக் கேட்டபோது பெரும் ஜாஸ் விசிறியான இன்னொரு நண்பனின் நினைவு வந்தது. “துக்கமாக இருந்தால் ஜாஸ் இசையைக் கேள். அதோடு ஒன்றிப்போய்விடு. சஞ்சலப்படும் அந்நியப்படுத்தப்பட்ட மனித கூட்டத்திற்கு அமெரிக்க ஆபிரிக்கர் அள்ளிக் தந்த பெருங்கொடையடா இது” இதுதான் அவனுடைய தத்துவம்.

அன்றுமாலே எனக்கு நெருக்கமான ஒரு சுவீடிஷ் நண்பர் தன் நண்பர்கள் கூடும் ஒரு விருந்துபசாரத்திற்கு என்னையும் அழைத்திருந்தார். அங்கு வந்திருந்தோர் எல்லோருமே மூன்றாம் உலக நிலைமைகள் பற்றிய ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டிருப்போர் மிகவும் முற்போக்கான சிந்தனை கொண்டோர் விருந்தினர்கள் மத்தியில் எறிடற்றியோ, பலஸ்தீனம், ஆர்ஜென்டினா ஆகிய நாடுகளைச் சார்ந்த மூன்று அரசியல் அகதிகளும் இருந்தனர். பலஸ்தீனியருடனும் எறிடற்றியருடனும் நான் நீண்டதொரு சம்பாஷணையில் ஈடுபட்டிருந்தேன். முன்பின் தெரியாத இவர்களைச் சந்தித்தபோது ஏதோ உறவினரைச் சந்தித்தது போன்ற ஓர் உணர்வு. அந்த எறிடற்றியரின் காலம் சென்ற தந்தையார் எறிடற்றிய சூனமக்களின் தேசிய விடுதலை இயக்கம் ஒன்றின் தலைவர்களில் ஒருவரென அறிந்தேன். சுவீட்ஸ் ஒருவர் திட

ரென என்னை நோக்கியபடி வந்தார் தன்னை அறிமுகம் செய்து கைகுலுக்கினார்

இலங்கையைப் பற்றித் தனக்கு மிகவும் ஆர்வம் உண்டென்றும் பலதடவை சென்றிருப்பதாகவும் குறிப்பிட்டவர் “நீங்கள் ஏன் தமிழர்களைக் போட்டுச் சித்திரவதை செய்கிறீர்கள்” என்று என்மீது பாய்ந்தார். “யாரைக் பார்த்து இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கிறீர்கள் நானும் ஒரு தமிழன்” என்றேன்.

“ஓ மிகவும் மன்னிக்க வேண்டும் உங்கள் பெயரை மீண்டும் ஒருதடவை கூறுங்கள்” என்றார். நான் என் பெயரைக் கூறியபோது உரக்க இரண்டு தடவை அழுத்தி உச்சரித்துப் பார்த்தபின் “ஆமாம் அசல் தமிழ் பெயரல்லவா” என்றார். அந்தக் கணத்திலிருந்து சம்பாஷணை தமிழர் பிரச்சனைக்குத் திரும்பியது. இது சாதாரண சிறுபான்மை பிரச்சனையல்ல ஒரு தேசிய இனப்பிரச்சனை என்று விளக்க முற்பட்டேன். ஆனால் அந்த விளக்கம் ஒரு பிரசங்கமாக மாறும் என நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. என்னைக் குழிந்து பலர் அமைதியாக நிற்பதையுப் நான் ஓர் சொற்பொழிவை நிகழ்த்துவதையும் திடீரென உணர்ந்தன். யாருடையதோ மாலே விருந்தில் புகுந்து இப்படி ஒரு பிரசங்கத்தைச் செய்வது முறையல்ல என்றெண்ணி என் பிரசங்கித்தனத்திற்கு மன்னிப்புக் கேட்டேன். ஆனால் அங்கு நின்ற ஒருவர் என்னைக் கிள்ளிவிடும் நோக்குடனே என்னவோ” இந்தப் பிரச்சனையை வர்க்க அடிப்படையிலே அணுக வேண்டும்” என்றார்.

அவர் அந்த வார்த்தைகளைக் கூறியபோதே எனக்கு ஒரு நீண்ட விவாதமாக மாறப்போகிறது என்பது தெளிவாகியது. எனது பார்வை வர்க்கப்பார்வையே என்றேன் அவர் மறுத்தார். ஆனால் அவருக்கு இலங்கை நிலைமை சரியாகத் தெரியவில்லை சம்பாஷணை விவாதமாக மாறியது. நாம் இருவருமே ஒரே நூல்களை நம் மாறுபட்ட நிலைப்பாடுகளுக்குச் சாதகமாக மேற்கோள் காட்டினோம். சில சந்தர்ப்பங்களில் ஒரே

மேற்கோள் ஆனால் வேறுபட்ட வியாக்கியானம்

இது மற்றவர்களுக்கு வேடிக்கையாயிருந்திருக்கும். அவர் கருத்துக்களை தவறாகப் புரிந்து கொண்டார் என்றேன் அவர் என்மீது அதே குற்றத்தைக் கமத்தினார் முடிவில்லாத ஒரு விவாதம் போலிருந்தது. அவருக்கு உண்மை நிலைமைகள் சரியாகத் தெரிந்திருக்காதலால் முதலில் அவற்றை கூறி அதற்குப் பின் சித்தாந்தத்திற்குப் போவோம் என்றேன், நிலைமைகளை விளக்கியபோது அவர் மிகவும் பொறுமையாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். இப்படியாக ஒடுக்கப்படும், பலாத்காரத்துக்குட்படுத்தப்படும் ஓர் தேசிய இனம் தன் சுய நிர்ணயத்தைக் கோருவது நியாயமென்பதை நிலைநாட்ட மேற்கோள்கள் இன்னும் அவசியம் தானா? என்று முடித்தேன்.

அப்போது ஒருவர் எறிடிறியர் என நம்புகின்றேன் கூறினார், "அதுதான் கேள்வி

அதுதான் முக்கியமானது. 'ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனம் சுயாட்சியோ பிரிவினையோ கோருவது தர்க்கரீதியானது. அதை விரும்பாதவர்கள் சுயநிர்ணயத்தை எதிர்ப்பதை விட ஒடுக்கு முறையே சொல்லளவில் அல்லது செயலில் எதிர்க்க வேண்டும். அவ்வளவுதான் இது மிகவும் அடிப்படையான மனித உரிமை சார்ந்த மறுக்க முடியாத உண்மை'.

அன்று இரவு நான் தனியாகப் படுக்கையிலிருக்கின்றேன் இலங்கையைக் ஆரம்பித்த அந்த நாளை இலங்கைத் தமிழக முடித்திருக்கின்றேன். எனது முன்னைய பாதிரத்தின் உணர்வுகளைச் சிங்களக் சகோதரர் பலர் என்னுடன் பகிர்ந்து கொள்வார்கள் பின்னையதை - அது என் அடிப்படை வாழ்நிலையதார்த்தம் - அவர்கள் எவ்வளவு தூரம் புரிந்துகொள்வார்களோ?

ரோக்கியோ - 23-1-83

அகால மரணங்கள்

தா. இராமலிங்கம்

வெள்ளென வெல்லாம்
வெறிச் சோடிக் கிடந்து
வெறுஞ் சாம்பல் மேடாய்த் தான்
தரிசனம் தந்தது.

மதியம் திரும்பியதும்
கட்டை அடுக்கி விட்டுக்
காத்துக் கிடக்கின்றார்.

நீறு பூத்த குறங் கொள்ளிக் கட்டைகள்
காற்று ஊத கண் முளித்தப் பார்க்குது!

இப்ப வெல்லா!
அகால மரணந்தானே அதிகம்.

ஒரு வேளை
கைகூடாத் திருமணத்தால்
காதலர் தற்கொலையோ
சாதி மத பேதம் தடுத்த
கொடுமை இதோ!

அதோ பார்!
துண்டுப் பிரகரம் தெருவெல்லாம் ஒட்டி
தண்டிகை காவிச் சனம் திரண்டு வருகுது

..குண்டு துளைத்துக்
குருதி குளிப்பாடிச்
சவமாகச் சாய்ந்தாலும்
சாகாமல் வாழுகிறாய்
விடுதலை வேள்வியிலே
உடல் தீக்கு ஈந்துவிட்டாய்

ஒரு கோடி சிந்தனைகள்
உள்ளத்தில் அலைமோத
மீதியைநான் படிக்கவல்லே.

இப்பவெல்லாம்
அகால மரணந்தானே அதிகம்

பாட்டாளி வர்க்க இலக்கியத்தின் “உருவம்” பற்றி.....

பாட்டாளி வர்க்க இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கத்திற்கு பொருந்தும் “உருவம்” உருவாக்கப்பட வேண்டிய அவசிய பணியில் கடுமையாக உழைக்கும் எழுத்தாளர்களுக்கு ஆதர்சமாக விளங்கும் மைக்கோல்டுவின் கருத்துக்களை சமர்ப்பிக்கின்றோம்.....

✳ அது உழைத்துப் பிழைக்கும் ஆண்கள், பெண்களின் உள்மையான போராட்டங்களை வர்ணிக்கும், இதற்கும் வாழ்க்கையை அனுபவிக்கின்ற சீமான் களின் உணர்ச்சிப் பசுப்பல்களுக்கும் மனோவியாதிகளுக்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் இருக்காது.

✳ அது குறிக்கோள் உடையதாக இருக்கும். ஏவென்றால் சமூகக் கடமையைக் கொண்ட இலக்கியத்தில் அது நம்பிக்கை வைக்கின்றது. ஒவ்வொரு கவிதையும் நாவலும், நாடகமும் ஒரு சமூகக் கருத்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் அது வெறும் இனிப்பு மிட்டாய்தான்.

✳ இயன்றவரை சொற்களை சூறையாக்கவே உபயோகியுங்கள். சொற் சிலம்பத்தில் நமக்கு அக்கறை கிடையாது. நாம் யதார்த்தத்திற்கு மிகவும் அருகில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள். இந்த தந்திரங்கள் நமக்கு வேண்டாம்.

✳ வேகமான சம்பவங்கள், நேரடியான உரையாடல், வார்த்தைகளில் திரைப்படத்தை உருவாக்குதல் பாட்டாளி வர்க்க யதார்த்த வாழ்க்கையின் இளமை எழிலுக்கு இதுவே காரணம்.

✳ மனித இயல்பைப் பற்றி பொய்களை எழுதக் கூடாது. நாம் விஞ்ஞானிகள்.

ஒரு மனிதன் என்ன நினைக்கின்றான், உணர்கின்றான் என்பது நமக்குத் தெரியும். கதாநாயகனைப் பற்றி பொய்சொல்லி வாசகர்களின் அனுதாபத்தைப் பெறத் தேவையில்லை.

✳ திடுக்கிடும் திருப்பத்தை ஏற்படுத்துவதற்காக செயற்கையான முயற்சிகளை செய்யாதீர்கள். வாழ்க்கைதான் மிகச் சிறந்த நாடகம். இதை நன்றாக உணர்ந்து விட்டால் உங்களுடைய எழுத்தில் அற்புதங்கள் தோன்றும்

✳ ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் தன்னுடைய அனுபவத்தைப் பற்றி துணிச்சலோடு எழுதட்டும். முதலாளித்துவ எழுத்தாளர்கள் தங்களுடைய ஆன்மீகக் குடிகாரர்களைப் பற்றி எழுதுகின்றார்கள். அதைக் காட்டிலும் இது எதிர்காலத்துக்கு மிகவும் முக்கியமாக இருக்கும்.

✳ தொழிலாளியின் வாழ்க்கையை சித்தரிக்கும் போது அலுப்பைத் தூண்டுகின்ற முறையில் எழுதாதீர்கள். தொழிலாளியின் வாழ்க்கையில் துன்பமும் களைப்பும் இருக்கின்றது: நாம் இதை சிந்திப்போம். ஆனால் இது கடைசி வார்த்தையல்ல. புரட்சிகரமான எழுச்சியில் இவை வேரோடு பிடுங்கி எறியப்படும் என்பதை நாம் அறிவோம்.

(மைக்கோல்டு 1921-ம் வருடத்திலேயே பாட்டாளிவர்க்க யதார்த்தம் வேண்டும் என்று வலியுறுத்தியவராவர்)

அவசரக் குடுக்கைகள்

சோலக்கிளி

மணிக்கூட்டுள்;

வினாடியினக் காட்டி விரைகின்ற ஊசியென
பரிதாபம்!

அவசரக் குடுக்கையாய் அனைவரும்
போனீரே.....

ஊர்ச்சனமே!

இப்போது யாருக்கு இருக்கிறது லீவு?
எல்லோர் தலைக்குள்ளும் ஏறும்பேறி அரிப்
பதனாள்

இலையான்
வண்டு கிணுகிணுத்து விழலாக அலைவதுவாய்
இரைதேடி
ஓடித் திரிகின்றீர் உருப்படியைக் காண
வில்லை.....

காலம் மிகவும் கஸ்டமாய் போச்சப்பா!

ஆமாம்;
வாழ்க்கை பூதம்போல் வில்லங்க மாகிநிதம்
கல்லில் நாருரிக்க கணப்பொழுதும் ஏவிடுதே?

ஐயோ
என்ன செய்வீர் இயந்திரமா நீங்கள்
ஓடி ஓடி உள்ளங்கால் தேய்ந்துவிட்டீர்...
அநீதிகைத்தால் அத்தனையும் தொல்லைதான்
கவனியுங்கள்;
பச்சைக் குழந்தைக்குப் பருக்குகின்ற
பாலிலுமே

எதையோ
கலந்து வீற்கின்ற காலத்தில் வாழுவது
சுகமான சிரைப்பா சொல்லுங்கள் ஊர்ச்
சனமே!

முடவன்
நெருப்புக்குள் நொண்டி நடப்பதனைப்
போலல்லோ.....

என்ன பேசாமல் இருக்கின்றீர் ஊமையர்
போல்?

ஓ... ..
காலம் பழுதாகிக் கட்டையிலே ஏறுகையில்
பேசிக் சிரிப்பதற்கு பத்தியமா உண்டு?

சே.....
என்ன வாழ்க்கை எவ்வளவு உழைத்தாலும்
இருந்து தின்ன இல்லையப்பா சோறு... ..
மூச்சு நின்றால் மனத்துயரம் நீங்கிவிடும்!

அதுவரைக்கும்;
ஓடுங்கள் தலையெழுத்தை எண்ணியெண்ணி
ஓடுங்கள்

பேதி
மாத்திரையை வீழுங்கிவிட்ட மந்தியினைப்
போல....

ஒரு சிநேகிதர்க்கு எழுதியது....

இந்திரஜித்

என்னரும் சினேகை
உன்னை 'அவர்கள்' உதைத்தனராலும்
காக்கிகள் போட்ட காவற் கூட்டம்
'இனமத பேதமற்று இன்று
உண்ணா விரதம்'

பத்திரிகையில் படித்து தெரிந்து கொண்டேன்
நீயும் அங்கிருப்பாய் என்றும் நினைத்தேன்
வயல்கள் நிறையும் கிராமத் தெருக்களில்
சைக்கிளில் திரியும்

உனது நினைவு சந்தோஸமளிக்கும் எனக்கு
ரியூஷனுக்கு செல்லும் பெண்களை

ஒழுங்கை முடக்குகளில்
காதலர்களோடு நின்று சல்லாபிக்கும்

உன்வயதுப் பெண்களை காண நேர்கையில்
என்னரும் சினேகை

உனது நினைவு பிரமிப்பாகும்.

'எல்லோரும் படித்தால்
என்னரும் மக்களை, தங்களைப் பற்றியே

தெரியாதிருக்கும் எங்கள் பெண்களை
உணரச் செய்வது யாராம்?

அன்றொருகால் எனைக் கேட்டாய்
யாழ்ப்பாணத்தில்.

திரும்பவும் உனைக் கண்டது
கிராமத்திலே தான்,

என்னரும் மக்களை, தங்களைப் பற்றியே
தெரியாதிருக்கும் எங்கள் பெண்களை

தட்டி யெழுப்பும் உன்னைக் கண்டேன்.
ஒரு சைக்கிள் போதுமுனக்கு

எமது மக்களை கட்டியெழுப்ப.
ஊரிலிருந்து நீ கொணர்ந்ததும் இவைதான்:

செருப்பு,
ஒரு சைக்கிள்,

புத்தகங்கள் கொஞ்சம்,
இரண்டு சோடி உடுப்புகள்.

என்னரும் சினேகை
இன்றுதான் ஒருவர் சொன்னாரிதனை

'கண்ணீர்ப்புகையின் பின்னர்
உனது கூந்தலைப் பிடித்து உதைத்தனராம்

கண்ணீர்ப்புகைகளும்,
குண்டாந்தடிகளும்

உன்னை இன்னும் வளர்க்கும் என்பதை
அவர்கள் அறியார்!

அரிசி மா, உழுத்தம் மாக் கலவைக் குள் பெருஞ்சீரகத்துளைக் கொட்டிச் சேர்க்கும் மணம் எழுந்து பரவியது.

களகையும் மரவைகளையும் கொண்டு வந்து கீழே பரப்பி வைத்த நாகுவைப் பார்த்து நிமிர்ந்தாள் கனகம்.

“ஐம்பத்தைஞ்சு சுண்டு அரிசி மாவும் பன்றெண்டு சுண்டு உளுத்தம் மாவும் எடுத்தன் முறுக்குக்கு காணுமே நாகம்மாக்கா?”

“ஐம்பத்தஞ்சும் பன்றெண்டும்.....அறு பத்தேழு.....ஒற்றை விளவேண்டாம். இன்னுமொரு சுண்டு அரிசி மா போடு”

“ஊருக்கெல்லாம் குடுக்கிறதெண்டா இது பத்துமே?”

“ஓ! காணும், காணும், முறுக வறுத்த அரிசி மா, நல்லா பொலியும். பிறகு பாத்து பத்தாதெண்டா கொஞ்ச கோதுமைச் சிப்பியை கூடத் தட்டிப் போடுவோம்”

சனங்களுக்கென்ன, வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த காசு தானே என்று இவன் பொடியனைக் கொண்டு நல்லாகச் செலவழிக்கப் பார்க்கிறார்கள். வெளி நாட்டுக் காசென்றால் போல் இது என்ன வாதை வருத்தமில்லாமல் வந்ததா? வேகாத வெய்யிலுள் பாலைவனத்தில் நின்று அவன் உழைத்து வந்த காசு.

அவனுக்கும் தான் தங்கைக்காரியின் கலியாணத்தைச் சிறப்பாக செய்யவேண்டுமென்று ஆசை. ஆனால் எதுக்கு எவ்வளவு செலவழிக்க வேண்டுமென்று தெரியவில்லை. எல்லாவற்றுக்கும் ‘அக்கா அக்கா’ என்று தன்னிடம் தான் ஓடி வருகிறான்.

“சுகிர்தம்! தண்ணிப்பானை கொதிச் சுதோ எண்டு பார்த்து எடுத்துவா” பக்கத்தில் நின்ற ஒருத்தியிடம் கனகம் சொன்னாள் மாக் கலவைக்குள் வட்டம் போட்ட விரல்களுடன்,

குசினியின் வெளித் தாழ்வாரத்தில் தகட்டிள் மண் பரவி மூன்று இரும்பு அடுப்பு களைப் போடச் சொல்லியிருந்தாள் நாகு. அவற்றில் இரண்டு எரிந்து கொண்டிருந்தன: இவை போதாதென்றால் முற்றத்தில் தான் கல் வைத்து அடுப்பு மூட்ட வேண்டும்.

முன்னுக்குப் போன சுகிர்தம் சொல்வது கேட்டது. “இஞ்சை பாருங்கோ, கண்மணி மச்சாள் இப்ப தான் வாரு”

“என்ன மச்சாள், மாப்பிளை எடுக்கப் போறனி இப்ப தானே வாறது?” என்று அவளைச் சிரித்தபடி வரவேற்றாள் நாகு.

“இல்லை மச்சாள் வீட்டிலே மதி தனிய அதுதான் தம்பி பள்ளிக்குடத்தாலை வரட்டுமெண்டு பார்த்துக் கொண்டு நிண்டிட்டன்” என்று கண்மணி மச்சாள் சமாதானம் கூற முற்படுகையில் முகம் எங்கும் விசிகலிப்பு.

“நான் இப்ப என்றை அண்ணர்ரை பிள்ளைக்கு பணியாரம் சுட அல்லோ வந்தனன். மாப்பிளை கேக்க வரவில்லையே “எல்லோரும் தன்னைப் பார்க்கையில், தானும் விட்டு கொடுக்காமல் ஏதாவது சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காக அவள் சொன்னாள்

அப்ப உங்களுக்கு மாப்பிளை வேண்டாமே? சொல்லுங்கோ. நாங்க எல்லாம் பின்னாலே கியூவில் நிற்கிறம் கேட்க”

சொன்னவள் பத்மா அவளின் மூத்த மகளுக்கு பத்து வயதானிருக்கும்.

எல்லாப் பெண்களும் சிரித்தார்கள். கலியாணம் பணியாரம் சுடும் இடத்திற்குரிய கலகலப்பு இப்பொழுது கண்மணி மச்சாளோடு தான் வந்து விட்டது போலிருந்தது.

கண்மணி மச்சாள் பக்கத்தில் பலகையை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு கனகத்தின் கையிலிருந்த அகப்பைக் காம்பை “இஞ்சை விடு நான் கிண்டுறன்” என்று

சொல்லி உரிமையோடு பறித்துக் கொண் டாள்.

“ஓ! நீங்க தானே செய்யவேணும் செய் யுங்கோ செய்யுங்கோ” என்று கனகமும் எழுந்து நின்றாள்.

சுகிர்தம் கொதி நீரை விட்டு விட்டு ஊற்ற கண்மணி மச்சாள் பிடித்திருந்த அகப்பைக் காம்பு சுற்றி சுற்றி மாவிற்குள் ஈரப்பாதை பதித்தது.

“அப்ப முறுக்கு உரலையும், அச்சகளை யும் எடுத்துக் கொண்டு வந்து தாங்கோ வன் நாகம்மாக்கா முறுக்கு மாத்திரட்டின உடனை, கிடு கிடுண்டு பிளிஞ்சு போட லாம்” என்று சொன்னாள் கனகம்.

இப்படி பணியாரம் சுட வந்து விட்ட வர்களுக்கு ‘மா மணல்’ என்றும் ‘சட்டி பெட்டி’ என்றும் வீட்டிற்கும் குசினிக்கும் நடப்பதற்குள் கால் எல்லாம் உழையத் தொடங்கி விடுகிறது. பழைய பெரிய வீடு வீடும் குசினியும் புறிம்பு புறிம்பாக. நடுவே முற்றம். இளைய ஐயாவும் இளையம்மாவும் அவர்கள் காலத்தில் நன்றாக வாழ்ந்த வீடு தான். பிறகு நொடிந்து பிள்ளைகள் காலத் தில் தான் கொஞ்சக் கஷ்டம். ஆனாலும் முத்தவன் சமாளித்து சமாளித்து விட்டான் தன் வேலையை விட்டு விட்டு வெளிநாட் டுக்கு போய்வரத் துவக்கிய பிறகு வீட்டிற் குப் பழைய பெருமை வந்து விட்டது போலத்தான். வீடு நிறையச் சமான் சட்டு க்கள்.

அறைக்குள் நிர்மலா, கண்ணாடியின் முன் நின்றிருந்தாள். கை முன்னால் எடுத் துப் போட்ட தலை மயிரைத் தடவிக் கொண்டிருந்தது.

“நேற்று அரசு வீட்டிலிருந்து எடுப்பிச்சு முறுக்கு உரலும் அச்சகனும் தந்தன் எங்கை வைச்சனி பிள்ளை?

நிர்மலா திடுக்கிட்டது போலத் திரும்பினாள். முகமெல்லாம் வெட்கம் ஓடியது.

“அதோ.....? வந்து அந்த ஸ்ரோற் றரம் அலுமாரிக்கை”

அவள் முகத்தில் இவ்வளவு செந் தழிப்பை இதுவரை நாகு பார்த்ததில்லை கலியாணப்பெண்.

நிர்மலா முன்னுக்கு ஸ்ரோறுமை நோக்கி நடந்தாள். பச்சையில் வெள்ளைப் பொட்டு பொட்டுப் போட வருவழுத்த மா ளி அவளோடு நிலத்தை எல்லாம் கூட்டியது.

பேபிக்கும் இவளுக்கும் ஒரு வயது மாதம் தான் வித்தியாசம் பேபி பங்குனி யில் பிறந்தவள். இவள் ஆவணியிலே புரட்டாதியிலே.....

பேபி இவ்வளவிற்கும் நெசவடித்து விட்டு, வீட்டிற்கு வந்திருப்பாள். வந்த வுடன் தேத் தண்ணீர் போட்டு வைத்தி ருக்க வேண்டும். தாகைப் போட்டுக் குடி க்க மாட்டாள் போட்டிருக்கா விட்டாள் முணுமுணுப்பாள் “நெசவிலையும் வேலை செய்து போட்டு இஞ்சை வந்தும் வேலை செய்யட்டோ?”

சந்திராவும் சரசும் வீட்டில் சும்மாவா இருக்கின்றார்கள்? மூத்தவள் பழைய தையல் மிஷினை வைத்துக் கொண்டு தைக்கிறாள். மற்றவள் சமைக்கிறாள். கோழி வளர்க்கி ருள். இதைல்லாம் பேபிக்கும் தெரிந்தது தான் ஆனாலும் தனக்கு முன்னால் பிறந்து விட்டிருப்பவர்களைக் கண்டு அவள் முனகும் பொழுது விளங்கியும் விளங்காத மாதிரி வேறு என்ன செய்ய?

உரலை கொண்டு வந்த பொழுது கண் மணி மச்சாள் கிண்டிய மாவைத் திரணை களாக்கி சுளகில் போட்டு அடித்துக் கொண்டிருந்தாள். நெற்றியில் வியர்வை கோத்தி ருந்தது.

மற்ற பக்கத்தில் பயற்றம் பணியாரம் சுட அடுக்குகள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

முறுக்கு அச்சகளை சுளகில் போட்டு எந்த அச்சை எடுத்து முறுக்கு உரலுக் குள் போடலாமெனப் பார்த்தாள் கனகம்

நெற்றியை முழங்கால் மூட்டுச் சேல யில் அழுத்தி வியர்வையைத் துடைத்த கண்மணி மச்சாள், “இந்தா, இதைப்

போடு'' என்று ஒரு மூன்று இதழ் கொண்ட அச்சை எடுத்துக் கொடுத்தாள் முக்கிளுவை இலை மாதிரி.

அவளே மாத்திரளில் ஒரு பிடி எடுத்து முறுக்கு உரலிற்குள் திணித்தும் கொடுத்தாள். கனகம் வாங்கிப் பிழிந்தாள்.

உரலில் இருந்து மா நீளக் கோடாய் வளைந்து சுளகில் ஓடியது. அதனைத் துண்டாக்க என அருணாசலம் பெண்சா தியும் மலரும் ஆளுக்கொரு அச்சை எடுத்துக் கொண்டு சுற்றி அமர்ந்தனர்.

''என்ன உன்னை கூட்டாளியைக் காணலை சொல்ல இல்லையாமே?'' என்று தன் பக்கத்திலிருந்து மலரைக் கேட்டாள் அருணாசலம் பெண்சாதி.

''ஆரைக் கேக்கிறியள் கமலத்தையே?'' என்றாள் மலர்.

அதற்குள் நாகு சொன்னான் ''சொன்னதுதான் கவியாண வீட்டிற்கெண்டு ஒருக்கா பலகாரம் கூட வரச் சொல்லி ஒருக்கா ரெண்டு தரமும் சொன்னதுதான் சொல்லாம விடேல்லை''.

''அதுக்கில்லை நாகு மாக்கா அவ வீட்டை விட்டு அதிகம் வெளிக்கிடுறேல்லை. நகை ஒண்டுமில்லை, கொடியும் அடைவு எல்லாத்தையும் சேத்து கொண்டே எஜென்ஸிகாறனுக்குக் கட்டிப் போட்டு மகனுக்கு எப்ப கப்பலுக்கு 'கோல்' வருமெண்டு பார்த்துக் கொண்டிருக்கினம்''.

''இக்கணம் எஜென்ஸிக்காரன் ஏமாத்தினாலும் ஏமாத்திப் போடுவான்''

''இல்லைகப்பல் எஜென்ஸிகாறர் அப்பிடி ஏமாத்தறேல்லை. நாள் செண்டாலும் காசு கட்டினவைக்கெல்லாம் கப்பல்லை இடம்எடுத்துக் குடுத்துதான் இருக்கிறாங்கள்''.

''ஆனா இப்ப எல்லாம் கப்பல்காறர் பொடியனை கப்பல் காறர் கெதியா திருப்பி அனுப்பிப் போடுறாங்களாம்''

''ஆனா இந்த கப்பல் கொம்பனி அப்பிடியில்லை. நல்ல கொம்பனியாம். ரெண்டு வருஷத்துக்கு வைச்சிருப்பங்களாம்''

''இந்தக் காலத்திலே ஒரு குடும்பத்துக்கு ஒரு பெடியன் இருந்தாலே காணும்.

அவன் படிச்சா என்ன, படிக்காட்டா என்ன, வெளி நாட்டுக்கு அனுப்பி விட்டா உழைச்சுக் கொண்டு வந்திடுவன். சகோதரங்களை யும் கரை சேத்துப் போடுவன்''

பலகையிலிருந்தபடி, பயிற்றும் உருண்டைக்கு மா அளப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நாகுவிற்கு எதோ ஆற்றாமை குப்பிரென்று எழுந்து நெஞ்செல்லாம் ஓடி அடைந்தது. கைக்கு எட்டும் தூரத்தில் கிடந்த விசிறியை எட்டி எடுத்து விசிறிக் கொண்டாள்.

''ஓ என்னமாப் புழுங்குது''

வெட்டிய முறுக்குத் துண்டுகள் வேறொரு வட்டத்திற்குப் போயிற்று. துண்டின் இரு முனைகளையும் சேர்ந்து இணைக்க சிலர். மாங்காய் மாதிரி சங்கு மாதிரி முறுக்குகள் சுளகினை நிறைத்துக் கொண்டு வந்தன.

அதையும் இதையும் தொட்டுச் செல்லும் ஊர் கதைகளும் நடு நடுவே.

இன்னும் கமலம் பற்றிய கதை முடியவில்லை.

''கிலேட்டு'' கவரிங் நகை போட்டா வெளியே போக பயமில்லைத்தான். ஆனா அதைப் போட்டுக் கொண்டு சபை சந்திக்கு வரமுடியுமே. சனத்துக்கு எல்லாம் தெரிஞ்சிடும்.

ஓ! பிறகு மீனாட்சி வீட்டுப் பணியாரம் சுடறதிலே இவள் பாக்கியத்தைத் திரவியம் கேட்டது மாரி ஆரும் கேட்டிடுங்கள்

''திரவியமக்கா என்ன கேட்டவ? எனக்குத் தெரியாது என்ன என்ன? என்று விஷயமறிய பரபரத்த ஒருத்தி குறுக்கிட்டுச் சொன்னாள்.

''உனக்குத் தெரியாதே? திரவியம் பாக்கியத்தின்ரை கொடியை பிடிச்சு பார்த்திட்டு இது என்ன கிவிறோ என்று கேட்டு விட்டிது. அது எல்லாருக்கும் தெரிஞ்சு பாக்கியம் பாடு பாவமாப்போச்சு இந்த திரவியம் ஒரு பொல்லாதது. இப்பிடியே சபையிலே கேட்கிறது;''

பாக்கியம் ஒரு பயந்தது. பேசாம விட்டது நான் எண்டா சண்டைக்குப் போயிருப்பன்.

ஆன இப்ப பாக்கியம் பாடும் தேவையில்லை. அவள் புருஷன்காறன் நல்ல பிரயாசி. குடும்பத்தை நல்ல இதுக்குக் கொண்டந்திட்டான். முந்திரித் தோட்டத்தாலே நல்ல வருமானமாம் கிளிநொச்சியிலும் காணி வேண்டியிருக்கிறார்கள். அண்டைக்கு பாக்கியம் கிளிநொச்சித் தோட்டத்தான் எண்டு சொல்லி நாலு தோடம்பழம் அனுப்பியிருந்தான். "ஓவ்வொரு பழமும் இப்பிடி இப்பிடி.." கை விரல்கள் அகல விரிந்து வட்டம் காட்டின.

"என்ன நாகமாக்கா பேசாம இருக்கிறீங்கள். நீங்களும் முந்திரித்தோட்டம் போடுங்கோவன். கத்தரி மிளகாயாலே கனக்க வரப்போகுதுதே?"

ஓ. என்றை மனிசன்தான் நல்லாச் செய்யும். அதுக்கு கொஞ்ச மேனும் குடும்பக் கவலையோ பொறுப்போ இருந்து விட்டா என்று நாகு ஒரு வேகத்துடன் சொல்லிக் கொண்டு விருட் என்று எழுந்து விட்டான்.

வெளியே வந்து முற்றத்தைப் பார்க்க இறங்கி நின்று கொண்டான். பங்குனி மாதம் மதியம் திரும்பி வெகு நேரம் சென்றும் புழுக்கங்குறையவில்லை. குசினி ஓட்டிற்கு மேலாகத் தெரிந்த வேப்ப மரத்தின் ஒரு இலை கூட அசையவில்லை.

"நாகம்மாக்கா இந்த பாணி பதமோ எண்டு பாருங்கோ" என்று அடுப்போடு நின்ற சுகிர்தம் கூப்பிடுவது கேட்டது.

உள்ளே போய் ஒரு சருவச் சட்டியில் தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டு அடுப்பருகே போனார். சுகிர்தம் கையிலிருந்த அகப்பையை வாங்கி பாணியைக் கிளறினார். அகப்பையை மேலே தூக்கிய பொழுது அகப்பைக்கும் சட்டிக்கும் இடையில் கம்பியாய் பாணியின் விழுது இழுபட்டது. அகப்பையையோடு அதனை சருவச் சட்டிக்குள் போட்டு நீருக்குள் கை நீட்டு, தொட்டுப் பார்த்தான்.

பார்த்த உடன், "இறக்கு, இறக்கு நல்ல பதம் விட்டா முறுகப் போகுது" என்று பரபரத்தான்.

கொதிக்கும் பாணியை பயற்றம்மா விற்குள் ஊற்றி அவளே பயற்றம் உருண்டைகளாகப் பிடித்துப் போட பெண்கள் வட்டமொன்று அவளைச் சுற்றி அமர்ந்தது.

கொதிக்க கொதிக்க மாத்திரள்களைக் கிள்ளியெடுத்து உள்ளங் கைகளில் வைத்து மூடி மூடித் திறந்தார்கள்.

"சில பேர் முறுக்குக்கு பயத்தம் பணியாரத்துக்கெல்லாம் மஞ்சள் ஏணிப்பொடி எண்டெல்லாம் சேர்க்கிறவை".

"இந்த முறுக்குகளுக்கெல்லாம் சீனிப் பாணி போடுறதுதானே ஏலம் கறுவா எண்டு ஒண்டும் தேவையில்லை. அப்பிடி அதுகள் போடுறது எண்டாலும் ஒரு அளவுக்குப் போடவேணும். கூடிக் குறைஞ்சாலும் எல்லாம் பிழைச்சுப் போடும். அண்டைக்கும் தங்கமணி வீட்டுக் கலியாண வீட்டிலையும் பணியாரத்துக்கு ஏலம், கறுவா, மஞ்சள் தூள், வனிலா எண்டெல்லாம் போட்டிச் சினம் முறுக்குக்கு. ஆன பிறகு எண்ணெயுக்கை போட்ட உடனை அப்பிடியே உதிந்து போய் சப்பளிஞ்சு போச்சு".

"அப்பிடியே? பிறகு?"

"பிறகு என்ன? பிறகு என்னவோ மா எல்லாம் போட்டு சரிக்கட்டப் பார்த்திச் சினம் ஆன முறுக்கு பிறகும் அவ்வளவு வடிவா வரேல்லை."

தட்டிலை வைக்கிற பணியாரமெல்லே? ஓ! அதுதான் தட்டிலை கொண்டு போக அது சரிவராது எண்டு தான் கதைச்சினம்.

"இதெல்லாம் மாக் குளைக்கிறவையிலே தான் இருக்க. ஆர் ஆம் மாக் குளைச்சது?"

"ஆரோ அவையின்றை ஆக்கள் தெக்குத் தெருவார்தான்"

"இதுக்குத்தான் வயதுக்கு மூத்தவை அனுபவ முள்ளவை குளைக்க வேணு மெண்டிறது பார் நாகம்மாக்கா குளைச்சு தந்தா பார் என்ன வடிவா இறுகப் பிடிபடுது இந்த பயத்தம் உருண்டை எல்லாம்"

“என்ன நாகம்மாக்காவை நல்லா புளுகி றீங்கள்?” என்று அப்பொழுதுதான் அங்கு வந்த ஜெயா கேட்டாள்.

“ஓ! எங்கட சபைக்கும் நாகம்மாக்கா வேணுமல்லே. அது தான்” என்று சிரித்தாள் பட்டு.

“முதல்லை நாகுதான் சபை வைக்க வேணும். எப்ப எங்களுக்கு வைக்கப் போறா என்னு கேள். நாலையும் பெட்டையளா வைச்சிருக்கிறா.”

‘ஏன் வைக்க மாட்டாவே? கெதியா வைப்பா பாருங்கோ.’

“முறுக்கு எல்லாம் பிளிஞ்சாச்சு போலை கிடக்கு. இனி எண்ணெய்ச் சட்டி வைக்கிற வேலையைப் பாப்பம்” என்று கொண்டே நாகு எழுந்து விட்டாள்,

“ஆர் எண்ணைச் சட்டி வைக்கிறது?”

“நாகம்மாக்கா தான் வைக்க வேணும். வேறையார்?”

நாகு பதில் பேசாமல் இரும்புச் சட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு கிணற்றடியை நோக்கி நடந்தாள்.

கழுவி கொண்டுவந்து அடுப்போடு வைத்து விட்டு வீட்டிற்குள் போனாள். சுவாமிப் படத்தின் முன் நெல் பரவிய நுனி வாழை இலையில் நிறை குடம் வைத்து வெண்கல குத்துவிளக்கின் மூன்று திரிகளை எண்ணெய்யில் தோய்த்துக் கொடுத்திடுள்.

மஞ்சள் சுடரொளியில் முருகனின் படத்தைப் பார்த்து கை கூப்பினாள். கண்கள் மூடிக் கொண்டன.

“அப்பனே! முருகா என்றை வீட்டிலே எண்ணெய்ச் சட்டி வைக்க எப்ப விடப் போறாய்?”

யமன்

சேரன்

காற்று வீசவும் அஞ்சும் ஓர் இரவில், நட்சத்திரங்களுக்கிடையே இருக்கிற அமைதியின் அர்த்தம் என்ன என்று நான் திசைத்த ஓர் கணம்.

கதவருகே யாருடைய நிழல் அது? நான் அறியேன்; அவர்சளும் அறியார் உணர்வதன் முன்பு அதுவும் நிகழ்ந்தது.....

மரணம். காரணம் அற்றது, நியாயம் அற்றது; கோட்பாடுகளும் விழுமியங்களும் அவ்வவ்விடத்தே உறைந்து போக முடிவிலா அமைதி.

மூடப்பட்ட கதவு முகப்பில், இருளில் திசைதெரியாது மோதி மோதிச் செட்டையடிக்கிற புழுக்களை தாங்கும் வலுவை என் இதயம் இழந்தது

இளைய வயதில் உலகை வெறுத்து நிறங்களை உதிர் த்தன வண்ணத்துப்பூச்சிகள். புழுதி படாது பொன் இதழ் விரிந்த சூரிய காந்தியாய்; நீர் தொடர் சூரிய இதழ்கள் விரியும் தாமரைக் கதிராய் நட்சத்திரங்களாய் மறுபடி அவைகள் பிறக்கும்.

அதுவரை, இப்பாக்களில் அலைகளைப் பார்த்திரு.

(நன்றி: நினைவாலய அர்ச்சனை மலர்)

அ. ரவி

எல்லாம் முடிய, பின்னர் அவர்கள் திரும்பிப் போய் விட்டனர். இரு அமைச்சர்கள் இதன் பின்னணியில் இருந்தனர் என இவன் கொழும்பில் வைத்து கேள்விப்பட்டான். கேள்விப்பட்டு என்ன, இவனால் அமைச்சர்களை ஏதேனும் செய்துவிட முடியுமா? செய்து விடத்தான் யோசித்தான்.

கொழும்பில் விடிய யாழ்தேவியில் இவன், தமக்கை, பிள்ளைகள் ஏறிவிட்டனர். கொழும்பு ஒரு அந்நியப்படுத்தப்பட்ட சூழலாக காட்சி தந்தது. அது தன் மனக்குறை என உணர்ந்தான். தனது கனவுகள் எல்லாம் சிதைக்கப்பட்டு விட்டதாகவும் யோசித்தான். இவர்கள் மிகவும் அப்பாவிகள் கனவுகள் காணுவதற்கும் உரிமை அற்றவர்கள்.

கொழும்பை விட்டு புறப்படுவதற்கு நிறையக் காரணங்கள் இருந்தது. இனியொரு முறை அகதிசனாகி சூழலுக்குப் பயந்து, ஏங்கி, 'இடி விழுந்து'..... யாழ்ப்பாணத்திற்குப், போய்ச் சேருவமோ என ஐமிச்சம் கொண்டு..... முன்னர் எழுபத்தேழிலை இவர்கள் அகதிகளாக்கப்பட்டபோதே இனிமேல் கொழுப்பு பக்கம் தலைகாட்டுவதில்லை என யோசித்தனர். ஆனால் அது சாத்தியமற்றது. சூழல் இயல்பாக இவர்களை கொழும்புப்பக்கம் தள்ளிற்று. இவர்களை மாத்திரமல்ல; இன்னும் நிறையப் பேரை.

பிரச்சினைகளைக் கண்டு தாய் தகப்பன் பயப்பட்டனர். மகள், மருமகன், பிள்ளைகளுக்கும் ஏதேனும் நடக்குமோவென்று. இவனும் தான் பயப்பட வேண்டிய சூழல்தானே?

யாழ்ப்பாணத்திற்கெல்லாம் என்ன நடந்தது? சுமுகமாக இருந்தது தானே? நிறையக் கதைகள் விடிய எழும்பிய போது இவனால் கேட்கப்பட்டது. யாழ்ப்பாணம்

சென்று பார்த்தபோது. அனுமாள் இலங்கையை எரித்தது பற்றி படித்தது ஞாபகத்தில் வந்தது.

பின்னரெல்லாம் எவ்வளவு நடந்தது சுன்னாகம், காங்கேசன்துறை, அச்சவேலி எரிக்கப்பட்டதும் இளைஞர்களில் சிலர் சுடப்பட்டதும், பலர் காணாமல் போனதும், பெண்களில் சிலர் ஜீப்களிலும், ட்ரக்குகளிலும் ஏற்றப்பட்டதும்..... தகவல் வந்தது. இன்னும் பல தகவல்கள். இவனும் நண்பர்களுமே நிறைய யோசித்தனர். பலரைச் சந்தித்தனர். என்னென்ன நடவடிக்கை எடுக்கலாம் எனக் கேட்டனர். இதற்கெல்லாம் தீர்வுகாண வேண்டுமென விழைந்தனர். நிறைய இயங்க வேண்டுமென உணர்ந்தனர். ஆனால் சுற்றிவர சிகரெட் புகைமண்டலம் சூழ்ந்ததைத் தவிர, எதிர்கால நடவடிக்கைகள் பற்றிய முடிவு எடுக்கப்படவில்லை.

இனிமேல் தமக்கை குடும்பத்தினர் கொழும்பில் இருப்பதனால் ஏற்படும் அசௌகரியங்களும் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வர வேண்டிய கட்டாயமும் வீட்டுக்காரரால் இவனுக்கு உணர்த்தப்பட, இவனும் உணர் பிரச்சினைகள் தவிர்ந்த சூழலில் இவன் கொழும்பிற்கு புறப்பட்டான். நிறையக் கதைப்பின் மூலமும் புரிதல் விளங்கல் மூலமும் அத்தான் கொழும்பில் இருக்க, தமக்கையும் பிள்ளைகளும் இவனுடன் வர உடன்பாடாயிற்று. அத்தானும் வெகு சீக்கிரத்தில் இடமாற்றம் பெறுவதற்கு முயல்வதாக உறுதிப்படுத்தினார்.

சூரியனும் கிளம்பாத அந்த அதிகாலைப் போதில் ரயில் கிளம்பிவிட்டது. புள்ளியாய்த் தெரியும் வரை கை ஆட்டினார், அத்தான். கனக்கும் மனத்துடன் தமக்கை இருப்பது இவனுக்குப் புரிந்தது. கண்கள் சொல்லிற்று. இவன் பேசாதிருந்தான். அது தான் உசிதமாகவும் இருந்தது.

ரயில் வேகம் பிடித்தது. சூரியனும் உதயமாகிக் கொண்டிருந்தது. ரம்மியம். நீண்ட வாழைத் தோட்டம், பச்சை, பசுமை போர்த்திய குளிர். பனிக்காற்று சில்லென்றது. சின்னச் செடிகளில் சிவப்புப் பூக்கள் அப்புறம் வயல். சிறு வாய்க்காலில் செம்மையான நீர்' பச்சை பெரிய இலை கொண்ட செடி தொடர்ந்தது. தொடர்ந்து..... சில்லென்றது. பனிக் காற்று. குளிர்.

ரயில் பொல்காவலையை அடைய எட்டு மணிக்கு மேலாகியிருந்தது. தமக்கையார் பிள்ளைகளுக்கு சாப்பாடு கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

இவன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது தமக்கையார் சொன்னார், “இவர் இந்நேரம் கடையிலே சாப்பிடுவர்” தமக்கையார் மீண்டும் சொன்னார் “சிலவேளை சாப்பிடாமல்தான் இருக்கிறாரோ. எங்களை விட்டது மனவருத்தமாய் இருக்கும்” தமக்கையாரிற்கு இன்னும் அத்தானின் நினைவு துருத்திக் கொண்டிருக்கிறது. இவனுக்கும் மனவருத்தம் தொற்றிக் கொண்டது. இப்படி எவ்வளவு குடும்பம்? நடேசு, பரமேஸ்வரன், பாலசோதி இன்னும் சண்முகம், நவரட்ணம் வேலாயுதம் ... இன்னும் எவ்வளவு? பிள்ளைகள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். ஒன்றும் அறியாதவர்கள் துக்கங்களை, சோகங்களை உணர முடியா வயது, பின்னர் இவர்களுக்கும் ஏதேனும் நடக்கலாம். இவர்கள் உயிருக்கு என்ன உத்தரவாதம்?

தமக்கையாரிற்கு லேசாக கண்கள் கலங்குவது போல் இருந்தது. இவன் ஒன்றும் கதைக்கவில்லை. ஏதேனும் கதைத்தால் அழுகை கூடலாம்.

குருநாகல் வந்தபோது இதில் இறங்கி கண்டிக்கு சென்றது நினைவிற்கு வந்தது. இவனும் விஜயும். இப்பொழுதெல்லாம் தமிழர்கள் குருநாகலில் இறங்கி கண்டிக்குப் போகக்கூடிய சூழல் இருக்குமோவென சந்தேகப்பட்டான்.

எழுபத்தேழு லை குருநாகலையிலும் நிறையத் தமிழர்கள் அடிவாங்கி உள்ளனர். தமிழர்கள் — ஏன் இவ்வளவு பாவம் செய்க வர்களாக உள்ளனர்? சபிக்கப்பட்டவர்களாக.....

குருநாகலையை விட்டு ரயில் புறப்பட்டது. தடக் தடக்..... தமிழர் ... தமிழர் ... ஒவ்வொரு சில்லின் அடியிலும் ஒவ்வொரு தமிழனும் நசிவது போல் பிரமை. தடக் ... தமிழர் ... தமிழ் மகள் தமிழ் மகள் ... குஞ்சு குருமன்..... யாரென்று இல்லை. அவன் தமிழன். அவன் சபிக்கப்பட்டவன். தமிழனின் இரத்தம் — அது யாருக்கும், எதுவுக்கும் சொந்தமானது. இந்தத் தண்டவாளம், இந்தச் கொம்பாட்மெண்ட்; இந்த ‘பிளாட்போம்’ எவ்வளவு தமிழரின் இரத்தத்தைக் கண்டிருக்கும்? அவர்களின் தடிகள், பொல்லுகள், கத்திகள் அவ்வாங்குகள் தமிழரின் இரத்தத்தில் தோய்த்தெடுக்கப்பட்டிருக்கும் இது வெல்லாம் என்ன? எங்கேயோ பெரிய தொரு ஓட்டை இருக்கிறது.

தமக்கையார் இருந்த பக்கவீட்டு பியோன் குணசேனா — அவர் சொன்ன — தங்கச்சி..... உங்களுக்கு என்ன நடந்தாலும் நாங்கள் விடமாட்டோம்..... உங்களிலே அவங்கள் தொடுறதெண்டால் அது நாங்கள் செய்தாப் பிறகுதான் ஏலும்.....” பிறகு குணசேனாவின் மனைவி “தமிழர் எவ்வளவு பாவம்..... அவங்களைப் போட்டு அடிக்கிறாங்களே காதையங்கள் ... நாகளெல்லாம் தமிழற்றை பக்கம் தான்.....” இன்னும் சொல்லுகிறார். பக்கத்தில் குணசேனாவின் மூன்று பெரிய ஆண்பிள்ளைகளும் இரண்டு சிறிய பெண்பிள்ளைகளும் பிறகு, குணசேனா சொன்னார். “என்னடாலும் நீங்கள் யாழ்ப்பாணம் போறது தான் நல்லது. இஞ்சை பயந்து கொண்டது தான் இருக்க வேணும்....”

இவர்கள் போக முடிவானபோது, அந்தத் தெருவே நின்று வழியனுப்பிவைத்தது. அஜந்தாவும், ஜெசிந்தாவும் எங்கேயோ இருந்து நிறைய ‘லொபி’ பழங்களை பிள்ளைகளுக்கு கொண்டு வந்து கொடுத்தனர். கட்டிப்பிடித்து முத்தமிட்டனர். அழுதனர். “எங்களை மறக்காதீங்கோ” என்றனர். சிங்களத்தில் வேறேதோ வெல்லாம் சொல்லினர். குணசேனாவின் மனைவி இவனது தமக்கையாரின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அழுதார். சிங்களக் காடையரை நிறையத் திட்டினார். இவர்கள்

சுகமாகப் போய்ச் சேரவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார். மூன்று ஆண்டுகளில் இரு வரினது கண்கள் கலங்கி இருந்தது. குண சேனா ராக்கி கொண்டு வந்தார். இவர்கள் ராக்கியில் ஏறியபோது சிலரது கண்கள் கலங்கியிருந்தது. பலரது கைகள் ஆட்டப்பட்டது.

இவனுக்கு இதுவெல்லாம் மனவருத்தத்தை உண்டு பண்ணுவதாக இருந்தது. இடையில்யார் இந்த உறவைத் துண்டிப்பது?

பின்னர் ரயில் மிக வேகமாகப் போவதாகப்பட்டது. நிறையக் குளிர்ந்தது. யன்னலைச் சாத்தினான். தமக்கையாரிற்கும் அது உசிதமாகப்பட, மூலையில் கண்ணை மூடினார். பின், பிள்ளைகள் சினுங்க யன்னல்கள் திறக்கப்பட்டது. பக்கத்திலிருந்த சீற்றில் இருந்தவர் நித்திரை தூங்கினார். ரயிலின் ஆட்டத்திற்கேற்ப ஆடினார். இவனிற்கு எரிச்சலாக இருந்தது. 'தட்டி எழுப்பி விடுவமோ? அவனும் சீற்றில் நன்றாகச் சாய்ந்து கொண்டு கண்ணை மூடினான். அப்பொழுது ஏதேனும் புத்தகம் வாசிக்கக் கொண்டு வந்திருக்கலாமென யோசித்தான்.

முழிப்புத்தட்டியபோது அனுராதபுரமாக இருந்தது. தமிழ்ப்பெயர் அழிக்கப்பட்டு மீருந்தது. மற்றைய ரயிலின் வரவிற்காக நிறைய நேரம் காத்திருந்தது.

தூரத்தில் விகாரைகள் தெரிந்தன. வெள்ளை வெளிரென. புத்தரும் வெள்ளையாக இருப்பாரோ? பால்போல்.....? இருக்கலாம். அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்தானே? மொட்டைதட்டி, காது நீண்டு..... இது ஓவியனின் அல்லது சிற்பாசிரியனின் கற்பனையாகக் கூட இருக்கலாம்.

வெக்கை அடித்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் எரிகின்ற கடைகளைப் பார்த்தபோது அடித்த வெக்கை சூரியன் பிரகாசமாகவும், வெக்கையாகவும் தான் தன் கதிர்களை வீசுகிறான். சுப்பிரமணியனும் எரிபட்டவர்தானே? மூன்னர் எழுபத்தேழிலை மத்தியிலிருந்து அனுராதபுரம்வான் இனவாதக் கதிர்களை கடுமையாக வீசியது.

எதிர்ப்பக்கத்திலிருந்து கடையர்களைக் கண்டவுடன் வேகமாக ஓடியபோது மறு பக்கத்திலிருந்து ஓட்டுகொரு காலடக்கூப்பல்

முதலில் அடி, குத்து, வெட்டு வாங்கியவர் பின்னர் எரிபட்டாராம். கேள்வியுண்டது

பிறகு, கந்தையாவும் மூளை கலங்கினார் போல்தான் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்தாராம். காடைகள் துரத்த மாடிப்படிக்களில் மேலேறி பின் போக்கிடம் தெரியாமல் மேலிருந்து கீழ் குதித்து, மூளை சிதைக்கப்பட்ட... சிங்களவர் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போய்... அங்கு கை விரிக்கப்பட்டு... பின் அடைக்கப்பட்டு வந்தாராம்,

ரயிலில் வந்த தமிழர் அடிக்கப்பட்டதும், கொல்லப்பட்டதும், உடைமைகள் குறையாடப்பட்டதும் எல்லாம் இதே அனுராதபுரத்தில்தான். அனுராதபுரம் சரித்திர பிரசித்தி பெற்றதாகப் படித்த தெல்லாம் உண்மை என மனம் ஒப்புக் கொண்டது.

ரயில் புறப்பட்டு, மதவாச்சியைக் கடந்து, -வவுனியாவை அடைந்த போது மிகவும் சந்தோஷமாக இருந்தது.

வவுனியாவை இவனுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. யாழ்ப்பாணத்திற்கு அடுத்ததாக வவுனியாவில் அதிகபட்சம், சிங்களவர்க்கு கொழும்புக்கு அடுத்ததாக அனுராதபுரம் போல. தன்னைப் போல தமிழர்களுக்கு இருக்குமென நம்பினான். ஆனால் இடையில் ஒரு தவறு. யார் சொன்னார்கள் சிங்களவர்களுக்கு கொழும்புக்கு அடுத்ததாக அனுராதபுரத்தில்தான் அதிகம் நேசிப்பு என்று. கொழும்பைவிட அனுராதபுரம் பிடித்திருக்கலாம். அல்லது கண்ட, காலி, மாத்தறை என வேறு நகரமாகவும் இருக்கலாம். தமிழருக்கும் மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, மன்னார், வவுனியா, ஏன் கொழும்பாகக் கூட இருக்கலாம். ஆனால் இந்த நாட்டில் ஒருவனவது இவனின் எண்ணமுடையவனாக இருக்கலாம்.

தமக்கையார் களைப்பாக இருக்கிறது என்றார். இவன் கன்னீனில் ஒரு ரீயும் குடித்து விட்டு, தமக்கையாரிற்கு சோடாவும் வாங்கிக் கொடுத்தான். பிள்ளைகளும் குடித்தனர்.

தமக்கையார் இவனுள் சோகத்தை எழுப்புவதாக இருந்தார். தமக்கையாரும் பிள்ளைகளும் தன் வீட்டில் இருப்பார்கள் எனும் சந்தோஷம் இருந்தாலும் அதன் மேலும் இன்னொரு சோகம். அன்பு கொண்டவர்களைப் பிரிப்பது என்பது எவ்வளவு மகத்தான துயரம். ஆனால் எல்லாவற்றிற்கும் வெகு விரைவில் முடிவு கிட்ட வேண்டும் கிட்டும் என நம்பிக்கை கொண்டு.

பிள்ளைகளை மடிமேல் இருத்தினான். வெளியில் புதினங்கள் காட்டினான். கடலை, ரொபி என வாங்கிக் கொடுத்தான். இன்னும், முகத்தை வருடி முத்தித்தான். இவர்களின் எதிர்கால வாழ்விற்கு நம்பிக்கை அளிப்பதாக தனக்குள் சங்கற்பித்தான்.

வெளியால் காடுகள் எரிக்கப்பட்டிருந்தது — காட்டைத் திருத்தி களனிகளாக்கி, நாட்டை உயர்த்தி.....தமக்கையாரிற்கு காட்டினான், முன்னர் இவனும் தமக்கையும். சிவமும் ரயிலில் போகும் போது எவ்வளவு குரங்குகளைக் கண்டார். எண்ணியெண்ணி அலுத்துவிடும். முப்பத்திரூபு, முப்பத்தைந்து, முப்பத்தாறு பின்னர் நீ எண்ணு... ..நாப்பத்திமுண்டு, நாப்பத்தி நாலு, நாப்பத்தைந்து.....மிகக் குதூகலமாக, சாப்பாட்டில் மனம் செல்லாமல், நித்திரை தூங்காமல் குரங்குகளை எண்ணுவது.....குரங்குகளை எண்ணுவதற்காக இரவு ரயிலில் போகாமல், பகல் ரயிலில் போவதற்கு அடம்பிடிப்பது..... என்றும் சிறுவர்களாக இருப்பது பெரிய விஷயம் தான்.

தமக்கையாரிற்கு இவைகளை எல்லாம் நினைவுட்டினான். “ஓம் .. அந்தக்காலம் நல்ல சந்தோஷமாய்த்தானிருக்கும். ரயிலைக் கண்டும் பயப்பிடாத குரங்குகள் கொப்புவிட்டு கொப்பு தாவேக்கை... ..”

இப்பொழுது ஒரு குரங்கையும் காணக்கிடைக்கவில்லை. சிவமும் இல்லை.

சிலத்திற்கு இசையெல்லாம் அவசரமாகச் சொல்ல வேண்டும். சிறு பராயத்து நினைவுகளை மீட்க வேண்டும். உறைந்து போய்விட்ட சந்தோஷங்களை உருக்க வேண்டும்.

சிவத்தை அவசரமாகக் காணவேண்டும், ஆனால் சிவம் இல்லை. சலுதி அரேபியாவிலே.

இவனைப் பாதித்த நிகழ்வுகளில் இதுவும் முக்கியமானது. சலுதி அரேபியாவிற்கு போக முன்னர் சிவம் சொன்னது நினைவில் தட்டுப்படுகிறது. “நான் இஞ்சை எவ்வளவு உழைக்கிறேன்” ஆனால் இவையளுக்கு அது பெரிசாய்த் தெரியேல்லை. ஏதோ சுளை சுளையாய் காசு கொண்டுவந்தால் அல்லாட்டி மாதச் சம்பளமாகக் காசு எடுத்தால் தான் உழைப்பிற்கு அர்த்தமிருக்கெண்டு நினைக்கினம். எனக்கெண்டால போக ஒருசொட்டும் விருப்பமில்லை. ஆனால்? இவையளின்ரை ஆசைக்கு ஒருகாப்போட்டு வரப் போறன்.....” சிவத்தின் கண்கள் கலங்கி இருந்தது. ஒரு நல்ல நண்பன், விஷயம் தெரிந்தவன், நிறையப் படிப்பவன், நல்ல வாசகன், சுவைஞன், ரசிகன். இவன் இழப்பு மிகப்பெரிய இழப்புத்தான்.

பின், கிளிநொச்சி தாண்டி, சாவகச்சேரி வரை மினிபஸ், லொறிகளுடன் போட்டியிட்டு ஓடி யாழ்ப்பாணத்தை அடைந்தது.

ரயிலால் இறங்கினார். பெரிய பெட்டி படுக்கைகளைக் கொண்டு — ரக்சி பிடிக்க கட்டாது—ரயில் நேரத்திற்கு வந்தது சுமுகமாய்ப் போயிற்று. இவர்கள் பஸ்ராண்டிற்கு நடந்து சென்றனர். இவன் வழியெல்லாம் தமக்கையாரிற்கு எரிக்கப்பட்டும், உடைக்கப்பட்டும் இருந்த கடைகளையும், கட்டிடங்களையும், சிலைகளையும் காட்டிச் சென்றான். சோளக்காற்று சாம்பலை விசிறி, இறைத்தது. சாம்பல் தூசி இவர்கள் மேலும் படிந்து கொண்டது.

எரிந்த கட்டிடங்களை மேலும், மேலும் காட்டிச் சென்றபோது.

தமக்கையார் பொறுக்க மாட்டாமல் பிறகு சொன்னார். “இது எவ்வளவு பெரிய அனியாயம் ” என்று.

அறைக்குள் வந்த ஆப்பிரிக்க வானம் அறிமுகம் ஒன்று

தமிழில் இந்திரன் மொழி பெயர்த்த, அன்னம் வெளியீடான, 'அறைக்குள் வந்த ஆப்பிரிக்க வானம்' சமீபத்தில் கிடைத்தது. அருமையான கவிதைகளும், தரமான சிறுகதைகளும், நாடகங்களும், கட்டுரைகளும் கொண்டு வெளிவந்த இந் நூலானது நீக்ரோ இலக்கியத்தின் வெவ்வேறு பரிமாணங்களை எமக்கு காட்டி நிற்கிறது.

'கறுப்பு இயேசுநாதர்' கவிதையை எழுதிய 'லாங்ஸ்டன் ஹ்யூக்ஸ், என்னும் கவிஞர் நீக்ரோ இலக்கியம் பற்றி இப்படிச் கூறினார்: "புதிய தலைமுறையைச் சேர்ந்த நீக்ரோ கலைஞர்களான நாங்கள், எங்களது தனிப்பட்ட கறுப்புத்தோல் போர்த்திய பண்புகளை எவ்வித பயமோ வெட்கமோ இன்றி வெளிப்படுத்த முனைகிறோம். நாங்கள் அழகானவர்கள் என்று எங்களுக்குத் தெரியும். அசிங்கமானவர்கள் என்றும் தெரியும். முரசுகள் சிலநேரம் சிரிக்கின்றன; சில நேரம் அழுகின்றன நாங்கள் எங்களுக்குத் தெரிந்த முறையில் எங்களுக்கான நாளை ய கோயில்களைக் கட்டுகிறோம்."

இதன் மூலம் நீக்ரோ இனத்தவர்க்கு சொல்லப்பட்ட செய்தி இதுவாகத்தான் இருத்தல் வேண்டும். "உங்கள் கறுப்புத் தோல்களை உங்கள் உடம்பை மூடும் ஓர் அங்கியைப் போல் அணிந்து கொள்ளாதீர்கள். அதை ஓர் போர்க் கொடியைப் போல் உயர்த்திப் பிடியுங்கள்" நாங்கள் நீக்ரோ மக்களைப்பற்றி பெரிதாக என்ன அறிந்துவிட்டோம்? அதற்குத்தான் இந்நூல் உதவுகிறது. ஒரு சிறிய அறிமுகமாக 'அறைக்குள் வந்த ஆப்பிரிக்க வானம்' தொகுப்பிலிருந்து கவிதையையும் சிறுகதையையும் தருகிறோம்.

'நாம் ஜன்னல்களைத் திறந்து வைப்போம். புதிய காற்றும், வெளிச்சமும் உள்ளே வரட்டும்'

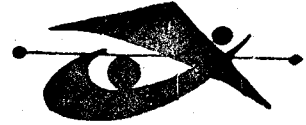
கருப்புத் தொழிலாளிகள்

அந்த பெரிய பண்ணையில்
மழை கிடையாது,
எனது நெற்றி வியர்வைதான்
பயிர்களுக்கு நீராகப் பாய்கிறது.
பண்ணையில் காபிச் செடிகள் பழுக்கின்றன.
சொரிப் பழங்களின் சிவப்பில்
என் இரத்தத்துளிகள் பாய்ந்துள்ளன.
காபிக் கொட்டைகள் வறுக்கப்படும்;
கசக்கப்படும்.
அன்றாடக் கூலிகளைப் போன்ற
கருப்பு நிறத்தை அடையும்
பாடும் பறவைகளைக் கேட்டுப்பாருங்கள்.
கவலையின்றி நடைபழகும் அருவிகளையும்
காற்றையும் கேட்டுப் பாருங்கள்
யார் காலையில் எழுகிறார்கள்?
யார் உழைக்கப் போகிறார்கள்?
நீண்ட பாதைகளில்
யார் விதைக் கூடைகளைச் சுமக்கிறார்கள்?
அறுவடையின் கூலியாக
முகஞ்சுளிப்பையும்,

● அன்டோனியோ ஜேசின்டோ / அங்கோலா

கெட்டுப்போன தானியங்களையும்
அழுகிய மீனையும், கிழிந்த துணிகளையும்
அதிகம் கேட்டால் கசையடிகளையும்
யார் பெறுகிறார்கள்? யார்?
ஆரஞ்சைப் பூக்கச் செய்வதும் யார்?
கார்களையும், இயந்திரங்களையும்,
பெண்களையும்
நீக்ரோக்தளின் தலைகளையும்
வாங்கும் பணத்தை
முதலாளிக்கு யார் தருகிறார்கள்?
வெள்ளை மனிதனின் தொப்பையுடன்
பணம் வளர யார் காரணம்? யார்?
கவலையின்றி நடைபழகும் அருவிகளும்
காற்றும், பாடும் பறவைகளும்
உங்களுக்கு பதில் சொல்லும்
கருப்புத் தொழிலாளர்கள் ...
ஆ! என்னைப் பனைமரத்தில் ஏறவிடுங்கள்
புனங்களளைக் குடித்துக் குடித்து
நான் மறக்கிறேன்
— கருப்புத் தொழிலாளிகள்.....

லாங்ஸ்டன் ஹ்யூக்ஸ் / அமெரிக்கா
இருட்டுக்கு நிறல் இல்லை

அவன் பனியைப் பற்றி கவலைப்படாதவரை இருந்தான். காற்றழுத்தம் குறைவாக இருந்த ஒருநாள் மாலை, சரக்குக் கப்பலிலிருந்து சார்ஜென்ட் இறங்கியபோது பனியைக் கொஞ்சம் கூடக் கவனிக்கவில்லை. ஆனால் அது அவனது கழுத்தில் ஈரமாக விழுந்ததையும், செருப்புகளால் உறிஞ்சப்படுவதையும் உணர்ந்துதான் இருக்க வேண்டும். ஆனால் நீங்கள் அவரிடம் இதுபற்றி கேட்டால் பனிபெய்கிறது என்பது அவர்க்குத் தெரிந்திராதுதான்.

வெள்ளைத் துகள்களாக பனி விழுந்து கொண்டிருப்பதைப் பாதையோரத்து விளக்குகளின் வெளிச்சத்தில் கூட அவன் கவனிக்கவில்லை. அதிகபசியுடனும், அதிக உறக்கத்துடனும், அதிக களைப்பாகவும் இருந்தான்.

டார்செட் பாதிரியார் தனது வீட்டின் தலைவாயில் விளக்கை அணைப்பதற்காகக் கதவைத் திறந்தபோது வெளியே பனிவிழுவதைப் பார்த்தார். அத்துடன் ஒரு பெரிய கருப்பு மனிதன் தனக்கு முன்னால் நிற்பதையும் கண்டார். இரவின் ஒருபகுதியைப் போல, அந்தக் கருப்பன் தன்முகத்தில் பனியுடன் நின்றிருந்தான், அவன் வேலையில்லாமல் திண்டாடிக் கொண்டிருப்பவன் என்று வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது.

“மன்னிக்கவும், இங்கே இடமில்லை. வலப்பக்கமாகப் போய் நான்கு கட்டிடங்கள் தாண்டி, இடப்புறமாகத் திரும்பி ஏழு கட்டிடங்களைக் கடந்தால், அங்கே சத்திரம் ஒன்று இருக்கிறது; மன்னிக்கவும். இங்கே இடமில்லை”. பாதிரியார் தனது வாயைத் திறந்து விட்டார் என்பதை சார்ஜென்ட் புரிந்து கொள்ளும் முன்னரே அவர் கூறி முடித்து கதவை மூடிவிட்டார்.

பாதிரியாரிடம் சார்ஜென்ட் பல செய்திகளைச் சொல்ல வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தான். முன்னரே தான் எண்ணற்ற

சத்திரங்களில் இருந்ததையும் அங்கு எப்போதுமே படுக்கைகள் நிறைந்துவிட்டு இருந்ததையும் இரவு உணவு தீர்ந்துவிட்டு இருந்ததையும், நிடிவேற்றுமை அங்கே நிறைந்து இருந்ததையும் இன்னும் பல செய்திகளையும் சொல்ல நினைத்திருந்தான். ஆனால் அவரோ இல்லை என்று சொல்லி கதவை மூடிவிட்டார்.

அவற்றைப்பற்றி எல்லாம் கேட்பதற்கு அவர் தயாராக இல்லை. அதோடு கூட மூடுவதற்கென்று அவரிடம் ஒரு கதவு இருக்கிறது.

அந்தப் பெரிய கருப்பு மனிதன் திரும்பினான். இன்னும் கூட அவன் பனியைக் கவனிக்கவில்லை. அதிலேயே நடந்து போனான். பனி ஈரமாக, குளிர் குடன் அவன் தாடையில் குத்துவதையும், கருப்புக்கைகளை ஈரப்படுத்துவதையும், செருப்புக் காலினுள் ஊறுவதையும் அவன் கவனித்து இருந்தாலும் இருக்கலாம். அவன் பசி, குளிர், உறக்கம் முதலியவற்றுடன் நடைபாதையில் நின்று மேலும் கீழும் பார்த்தான்.

சரியாகக் கவனித்ததில், பிறகு அவனுக்குத் தெரிந்தது: அவன் ஒரு சர்ச்சின் முன்னால் நின்று கொண்டிருக்கிறான். ஆம்! ஒரு தேவாலயம் தான். பாதிரி மாளிகைக்குப் பிறகு ஒரு தேவாலயம்.

அதற்கு இரண்டு கதவுகள் இருந்தன வெள்ளை வெளே சரஸ். பனி இரவில் அதன் படிிகள் வெண்மையாகவும், விசாலமாகவும் இருந்தன. மெலிந்த இரண்டு தூண்களிடையே இரண்டு உயரமான கதவுகள். அதற்கு மேலே ஒரு சன்னலில் கல்வில் செய்த ஒரு சிலுவை. சிலுவையில் இயேசுநாதர் — அவரும் கல்லில்தான். இவை அனைத்தும் தெரு விளக்கு வெளிச்சத்தில் வெளிநீரிக் காணப்பட்டன; பனியில் திப்பமாக, ஆனால் வெளிநீர்ப் போய் காணப்

பட்டனசாரர்ஜென்ட் தன் கண்களை சிமிட்டினான். மேலே பார்த்தபோது அவனது கண்ணில் பனி விழுந்தது. அந்த இரவிலேயே இப்பொழுதுதான் முதன் முதலாக பனியை உணர்ந்தான்.

தன் தலையை உதறினான். மேற்சட்டை கையிலிருந்த பனியை உதறினான், பசியாக உணர்ந்தான்; எதையோ இழந்துவிட்டதாக உணர்ந்தான்; இழக்கப்போவதாகவும் உணர்ந்தான்.

தேவாலய படிகளில் ஏறினான். கதவைத் தட்டினான். பதில் இல்லை.

கைப்பிடி மூலமாக முயன்றான். அது பூட்டிக் கிடந்தது. அவனது நீண்ட கருப்பு உடலை கதவின் மீது சாய்த்து தேவாலய கதவை தோளால் இடித்தான்.

ஒரே சீரான உரத்த உறுமல்களுடன் கதவை முட்டினான். "நான் களைத்திருக்கிறேன். ஹீம்.....பசியுடன்... ஹீம்.....தூக்கத்துடன்.....நான் எங்கேயாவது தூங்கியாக வேண்டும். இது தேவாலயம் தானே. சரி, நல்லது."

அவன் கதவை முட்டித் தள்ளினான்.

திடீரென்று அளவுக்கதிகமான ஓசையுடன் அந்தக் கதவு உயரமான, உக்கிரமான அந்தக் கருப்பனுக்கு இடம் கொடுத்தது

இதற்குள்ளாக இரண்டு, மூன்று வெள்ளையர்கள் அங்கு கூடிவிட்டனர். அவனை நோக்கி கொடூரமாக கூச்சல் போட்டுக் கொண்டிருந்த அவர்களை அவன் சட்டை செய்யவில்லை. ஊளையிட்டுக் கொண்டே இன்னும் இரண்டு, மூன்று வெள்ளையர்கள் அவனை நோக்கி ஓடிவந்தனர்.

"ஏய்," அவர்கள் கத்தினார்கள். "ஏய்"

"உம்," பதில் கொடுத்தான் நீக்ரோ.

"இது வெள்ளையர்களுக்கான தேவாலயம் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் நான், எங்கேயாவது படுத்துத் தூங்கியாக வேண்டும்."

அவன் கதவின் மீது மற்றுமொருமுறை பாய்ந்தான். "ஹீம்....." கதவு உடைந்து வீழ்ந்தது.

கதவு இடம் கொடுத்த அதே நேரத்தில், இரண்டு வெள்ளை காவல் அதிகாரிகள் ஒரு காரில் வந்து இறங்கினர். படிகளின் மீது கைத் தடிசளுடன் ஓடிவந்தனர்; சார் ஜென்டை பிடித்துக் கொண்டனர்.

ஆனால் சார்ஜென்டுக்கோ கதவிலிருந்து இழுக்கப்படவோ, தள்ளப்படவோ மனமில்லை. அவன் கதவுக்குப் பக்கத்திலிருந்து இரண்டு உயரமான கல் தூண்களில் ஒன்றைப் பற்றிக் கொண்டான். காவலர்கள் அவனை இழுக்கவே அவன் தூணை இழுத்தான். தெருவிலிருந்தவர்களில் பெரும்பாலோர் அவனை இழுப்பதில் காவலர்களுக்கு உதவி செய்தனர்.

வேலை வெட்டியில்லாத ஒரு கருப்பு நீக்ரோ தங்கள் தேவாலயத்தைக் கைப்பற்றி விட்டதாக அந்த மக்கள் நினைத்தனர். என்ன அற்புதமான எண்ணம்!

அவன் தலையில் காவலர்கள் அடிக்கத் தொடங்கினர். அதையாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

சார்ஜென்ட் இன்னமும் கல்தூணை விடவில்லை. பிறகு அந்த தேவாலயமே இடிந்து விழுந்தது.

தேவாலயத்தின் பெரிய பாறை ஒன்றும், பிறகு சுவர்களும், பிறகு உத்தரங்களும், சிலுவையும், சிலுவையில் இருந்த இயேசுவுமாக அனைத்தும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக விழுந்தன.

செங்கற்களும், பாறைகளும், குப்பைகளும் காவலர்கள் மீதும், மற்றவர்கள் மீதும் விழுந்து அவர்களை மூடின. அந்தத் தேவாலயமே பனியில் இடிந்து விழுந்தது.

சார்ஜென்ட் அவற்றின் அடியிலிருந்து எழுந்தான். கையோடு வந்துவிட்ட கல்தூணை தோள் மீது வைத்துக் கொண்டு நடக்கலானான். அவன் தனக்கு இடமளிக்காத பாதிரியையும், அவரது புனித இல்லத்தையும் ஒரு சேர புதைத்து விட்டது போன்ற நிம்மதியில் இருந்தான். கையிலிருந்த கல்தூணை ஏழு கட்டங்களுக்கு அப்பால் வீசி எறிந்தான். தெருவில் நடக்

கலானான். முதலில் தான் தனியாக நடப்பதாகத்தான் சார்ஜென்ட் நினைத்திருந்தான். பிறகுதான் சரக்சரக்ளையும் தன்காலடி ஓசையும் தவிர இரட்டிப்பாகிற மற்றொரு காலடி ஓசையையும் அவன் கேட்டான். அவன் சுற்று முற்றும் பார்த்தான்.

அவனுக்குப் பின்னால் இயேசுநாதர் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார்.

தேவாலயச் சிலுவையில் இருந்த இயேசு நாதர் சொரசொரப்பான அதே கல் போன்ற உருவத்துடன் வந்து கொண்டிருந்தார்.

“அட்டே, நாம் நிச்சயமாகப் பின் தொடரப்படுவோம்” என்று சொல்லிக் கொண்டான்.

“இதோ, இங்கே, நான் முதன் முதலாக உங்களை சிலுவையிலிருந்து விடுவித்து இருக்கிறேன்.”

“ஆம்” யேசுநாதர் பனியில் தன் காலடிகளை உரசி ஒலியெழுப்பிக் கொண்டே சொன்னார்.

“என்னைச் சிலுவையிலிருந்து விடுவிப்பதற்காக நீ தேவாலயத்தையே நொருக்க வேண்டியிருக்கிறது.”

“இதற்காக நீங்கள் மகிழ்ச்சி அடைகிறீர்களா?” சார்ஜென்ட்கேட்டான்.

“நிச்சயமாக நான் மகிழ்கின்றேன்” இயேசு நாதர் சொன்னார்.

இருவரும் சேர்ந்து சிரித்தனர்.

“தேவாலயத்தை இடித்துவிட்ட நான் மிகவும் கெட்டவன் இல்லையா?”

“நீ மிக நல்ல வேலை செய்து இருக்கிறாய்?” இயேசுநாதர் சொன்னார்.

“அவர்கள் என்னை சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக சிலுவையிலேயே அறைந்து வைத்திருக்கிறார்கள்.”

“அப்படியா!” சார்ஜென்ட் சொன்னான். “எனக்குத் தெரியும் உங்கள் விடுதலை பற்றி நீங்கள் மகிழ்வீர்கள் என்று.”

“நிச்சயமாக நான் மகிழ்கிறேன்” இயேசு சொன்னார். அவர்கள் இருவரும் பனியி

லேயே நடந்தனர். சார்ஜென்ட் தன்னுடன் வந்த கல் மனிதனைப் பார்த்துச் சொன்னான்:

“இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகவா நீங்கள் அங்கே இருக்கிறீர்கள்?”

“ஆமாம் சந்தேகமேயில்லை.”

“என்னிடம் கொஞ்சம் பணமிருந்தால் நான் உங்களுக்கு ஊரைச்சுற்றி காண்பித்திருப்பேன்.”

“நான் முன்னரே அதுபோல சுற்றியிருக்கிறேன்.”

“ஆமாம், அது மிக நீண்ட நாட்களுக்கு முன்னர்.”

அவர்கள் ஒரு ரயில்பாதையை அடைகிற வரையிலும் நடந்தார்கள்.

சார்ஜென்ட் வியர்வையுடன் மிகவும் களைத்துப்போய் இருந்தான்.

தண்டவாளத்தின் அருகே அவன் கேட்டான். “நீங்கள் எங்கே போகிறீர்கள்?”

“அது கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம். ஆனால் நான் உன்னிடம் இங்கே விடை பெற்றுக் கொள்கிறேன்” என்று சொன்னார் இயேசு.

இரவின் பனி, பாதி மறைந்த நிலையில் தொலை தூரத்தில் சிவப்பும், பச்சையுமாக ரயில் விளக்குகளை அவர்கள் பார்த்தனர்.

“நான் அங்கே சென்று தூங்க முடியும்” சார்ஜென்ட் சொன்னான்.

“உன்னை முடியுமா?”

“நிச்சயமாக. ஏனென்றால், இந்த இடத்திற்கு கதவுகள் கிடையாது.”

நகரத்திற்கு வெளியே, ரயில் பாதைகளுக்கு அப்பால் மொட்டை மரங்களும், புதர்களும் பனி இருட்டில் தெரிந்தன. மரப்புதர்களுக்கு இடையே அடிக்கடி இடமாற்ற வசதியாக பழைய பெட்டிகள், தகரம், மரத்துண்டு, துணிகள் ஆகியவற்றால் ஆன வீடுகள் இருந்தன.

இருட்டில் அவற்றைக் காணமுடியாது.

நீங்கள் எப்போதாவது பசித்த, வீடற்றவர்களுடன் வாழ்ந்திருப்பீர்களானால் அவை அங்கிருப்பதை அறிந்து இருப்பீர்கள்.

“நான் இப்படிப் பிரிந்து போகிறேன். மிகவும் களைப்பாக இருக்கிறது.” அவன் சொன்னான்.

“நான் காஞ்சாஸ் நகரத்துக்குச் செல்கிறேன்” என்றார் இயேசு.

“அவ்வளவு தொலைவா?” அவன் வியந்தான். அவன் நாடோடிகள் இருக்குமிடத்திற்குச் சென்று படுக்க ஓர் இடம் தேடிக் கொண்டான்.

அதன் பிறகு அவன் இயேசுவைப் பார்க்க வேயில்லை.

காலை ஆறு மணிக்கு ஒரு சரக்கு வண்டி வந்தது. அந்த ரயிலைப் பிடிப்பதற்காக சார்ஜென்ட் ஓடினான்.

அது இருட்டாகவும், குளிராகவும் இருந்த காலை நேரம்.

“இயேசுநாதர் இப்போது எங்கே இருப்பார்?” எண்ணமிட்டான் அவன்.

“அவர் நடந்து போய்க் கொண்டிருப்பார். இங்கு அவர் தூங்கவில்லை.”

சார்ஜென்ட் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் நிலக்கரி ஏற்றிய ரயில் வண்டியைப்பற்றி தானி ஏறினான்.

எதிர்பாராத வகையாக வண்டி முழுவதும் காவலர்கள். அவன் அருகில் இருந்த காவலன் அவன் கருப்புக் கையை மடக்கி அவனை மேலே தூக்கினான். சார்ஜென்ட் நெகிழவில்லை. குரலின் உச்சத்தில் கத்தினான்.

“மடையர்களே, என்னை வண்டியில் இருக்க விடுங்களேன்”.

“வாயை மூடு” ஒருவன் நாய் போல் குரைத்தான்.

“உதவாக்கரை நாயே” என்று சொல்லி வயிற்றில் குத்தி, விரல் முட்டியை முறுக்கினான்.....

“நீ காட்டில் இல்லை, இது ரயிலும் அல்ல. நீ சிறையில் இருக்கிறாய்.”

“ஐயோ” அவன் கருப்பு விரல்களுக்கிடையில் சிறைக் கம்பிகள்,

அவன் திடீரென்று உணர்ந்தான். அவன் உண்மையிலேயே சிறையில் இருக்கிறான். அவன் ரயிலிலும் இருந்திருக்கவில்லை’ முன்னால் இரவின் இரத்தம் முகத்தில் காய்ந்து இருந்தது. அதிகமாகச் சிறைக்கம்பிகளைப் பிடித்து உலுக்குவதற்காக அவன் முட்டியில் தட்டினான் ஒரு சிறைக் காவலாளி.

அந்தத் தேவாலயக் கதவை உடைத்ததற்காக என்னை நேற்று இரவே இங்கு கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும் என்று உணர்ந்தான்.

குளிரில் அந்தக் கல் சுவருக்கு எதிரே இருந்த மரப்பலகையில் சென்று உட்கார்ந்தான்.

அவன் துணிகள் குளிரூட்டும் அளவுக்கு ஈரமாக இருந்தன. செருப்புகள் பனியில் ஊறிப்போய் இருந்தன, அப்போதுதான் விடியத் தொடங்கி இருந்தது.

அவன்தன் காயம் பட்ட விரல்களை தேற்றிக் கொண்டு சிறையில் பூட்டப்பட்டுக் கிடந்தான்.

காயம் பட்டதெல்லாம் அவன் விரல்கள் தானே அன்றி அவனை அடித்த தடிகள் அல்ல.

“இரு, இரு. நான் இந்தக் கதவையும் உடைத்தெறிகிறேன்.”

“வாயை மூடு, இல்லாவிட்டால் உதைகிடைக்கும்”. காவலாளி கத்தினான்

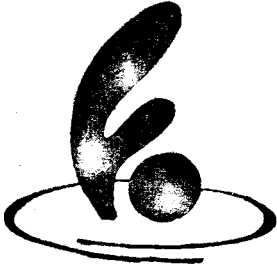
பிறகு அவன்தனக்குத் தானே பேசிக் கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும். அவன் சொன்னான்:

“எனக்கு வியப்பாக இருக்கிறது இப்பொழுது இயேசுநாதர் எங்கே போயிருப்பார்?”

அது புத்த காலம். ஜப்பானியரையும் பாசில வெறியையும் எதிர்த்து கவிதைகள், கதைகள் கட்டுரைகள் உருவாக்கிக் கொண்டிருந்த காலம். கவி ரவீந்திரநாததாசுர் ஜப்பானியரின் பலாத்காரத்தை வெறுத்தும், கண்டித்தும், எழுதிக் கொண்டிருந்தார். ஜப்பானியர்கள் யுத்தம் மூலம் ஆசிய நாடுகளில் நாசத்தை விதைத்து வந்த போதே, தங்கள் முயற்சியில் வெற்றிபெற வேண்டும் என்று புத்தர் ஆலயத்தில் பூசைகள் நடத்தினார்கள் என்றொரு செய்தி வந்தது. அதைக் கண்ட தாசுர், "மிருக வெறியைப் பரப்புகிற ஜப்பானியர் புத்தருக்கு பக்தி செலுத்துகிறார்களாம்" என்று குத்தலாகச் சுட்டிக் காட்டி 'புத்த பக்தி' என்ற கவிதையை எழுதினார்.

உறுமின முரசுகள்;
வெறி கொண்ட மக்கள்
கோர உரு ஏற்று
பற்னைக் கடித்தனர்;
சாவுக் கோட்டையில்
மனித ஊன் சேர்க்கும்
துடிப்புடன் ஓடும் முள்
கூடி நிற்கின்றார்
புத்தன் முன்னிலையிலே
கருணை வள்ளலின்
சிகள் வேண்டியே:
வெளியே
அண்டங்கள் அதிர
பேரிகை முழங்குது.
காயம் பட்டவர்
செத்து வீழ்ந்தவர்
கணக்கை அடிக்கடி வீமிக் காட்டிட
ஒலிக்கும் வீர எக்காளம்;
பெண்கள் பிள்ளைகள்
அங்கங்கள் இழக்கும்
வார்த்தையைக் கண்டே
பேய்கள் பிசாசுகள்
கைகொட்டி நகைக்கும்;
மனித மனத்திலே
பொய்மைப் புகை பரப்பவும்,
தெய்வீகக் காற்றிலே
நஞ்சு மணம் கலக்கவும்
பக்தி செய்கின்றார்
புத்தன் முன்னிலே
கருணை வள்ளலின்
ஆசிகள் வேண்டி!
வெளியே-
அண்டங்கள் அதிர
பேரிகை முழங்குது
நன்றி-புதுக் கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்
வல்லிக்கண்ணன்.

ஏன்? நீங்கள் ஒருவரும்
சின்ன வயதில்
அந்தக் கதையை படிக்கவில்லையா?
மைந்தர்களே
பல சுள்ளிகளை எடுத்து வாருங்கள்
ஒன்றாய் அவற்றை
கூட்டுச் சேருங்கள்
உடைக்க முடியாமல்
திணறுகின்றீர்களே
ஏன்?
அவற்றை தவிமைப் படுத்துங்கள்
என்ன தோன்றுகின்றது
உடைக்கலாம் போலில்லையா
என்ன இப்போ
இந்தக் கதைக்கு
என்று நீங்கள் கேட்பதும் புரிகிறது
நிச்சயம் இது
குழந்தைக் கதைதான்
இது ஏன் இன்னும்
உங்களுக்கு புரியவில்லை.
நீங்கள்,
புரிந்தவர்கள் என்று கூறுகின்றீர்களா
அப்போ இன்னும் ஏன்
எங்கள் வீதியோர
சுவர்கள் எல்லாம் கறுப்புச் சுவரொட்டிகள்
அதில் இரத்த அஞ்சலிகள்
புரிந்துணர்வு அற்றவர்களே
உங்களை சாடுகின்றேன்
சாடுவதால் துரோகியாக்கப்படலாம்
இதற்காக,
சாடாமல் விடப் போவதில்லை
நிச்சயம் நீங்கள்
மன நோயாளிகள் அல்ல
போராளிகள் தான்
அதற்காக
உங்களுக்குள்ளேயே
துளைபட்டுக் கொள்வதா
இனிமேலாவது உங்கள் கைகள்
போராளிகளுக்குக் கெதிராய்
எழாமல் இருக்கட்டும்
எங்கள் வீதிகளின் சுவர்கள்
கறுப்புச் சுவரொட்டிகளில்
சிலப்புத் துளிகள்
வடிக்காமல் இருக்கட்டும்.

இன்னுமொரு மகாபாரதம்.....

மைத்ரேயி

இந்தக் காவியத்தின்
ஆரம்பம்-
சாதாரணமானது.

1956—

இந்தப் பாண்டவர்கள்
திரௌபதியை அன்றி
அன்னை குந்தியையே
அரசியற் சூதில்
தோற்றுகிறார்கள்.

1958—

அரசுக்கு மாளிகையில்
பாண்டவ சேனையின் ஒரு பகுதி
சுருகித்தான் போனது.

இந்த மகாபாரதத்தில்
தனிப்பட்ட பாண்டவரும்
கௌரவரும் மாண்டனர்.
புதியோர் வந்தனர்.

ஆனால் —

பாண்டவ — கௌரவப் பிளவும்,
அன்னைமேல் விலங்குகளும்
நிரந்தரித்துப் போயின.

ஓரிரு விலங்குகளை நீக்கத்
துரியோதனன் சம்மதித்தாலும்
கௌரவருட் சுயநலங்கள்,
பதவிப் போட்டிகள்
விடவில்லை.

கண்ணன், விதுரர்
சமரசப் பேச்சுக்கள்.....
வேறென்ன,
தோல்விதான்!

1966—

குந்தியின் விலங்குக் குவியலில்
சிறு விலங்கு மட்டும்,
பலத்த எதிர்ப்புகளுக்கிடை
நீக்கப்பட்டது
ஆனாலும் என்ன பயன்....?

1970 கள்—

'தரப்படுத்திய' புதிய விலங்குகள்
அன்னையை அலங்கரிக்கப்
பாண்டவ இளரத்தம்
விழித்தெழுந்து
வீறு கொண்டது!

வனவாசம், அஞ்ஞாத வாசம்
முடிந்த போதும்,
'முடி' கிடைக்கவில்லை!

கொடுத்த வாக்குகள்,
கிருயுகத்திலேயே மீறப்பட்டபோது
கவியுகத்தில் எம்மாத்திரம்?

1975—

குருகேஷத்திரப் போரின்—
ஆரம்ப அறிஞறியோ.....

1977', 79', 80', 81', 83'—

கௌரவரின் சதிகள்,—
காவிய அத்தியாயங்களைக்
கண்ணீரால் அழித்தன!

பகைவனின் கதிர்ப் படைஞர்
கொலையுண்ட அஸ்தமனங்கள்
பலப்பலவாய்...—

இருட் சிறையுள் வீழ்ந்தன,
முகவரிகள் இழந்தன!

குந்தியின் விலங்கறுக்கக்
குமுறியெழுந்த பாண்ட வப்படையின்
குருதியும்,
அவர் தம் அன்னையரின்
கண்ணீரும்,
கலந்து செந்நீராய்—
திசை திரும்பா மகாவலியின்
பதுப்புனலாய்—
பிரவாகம் கொண்டன!

இந்தக் குருகேஷத்திரத்தில்—

பாண்டவருக்குதவப்
பார்த்த சாரதியுமல்லலை,
எதிராக எட்டப்பரும்
தம்முள்ளே முரண்களும்... ..!

பாண்டவர்க்கு இச்சோகம்
எப்படி வந்துற்றது?
முற்போதிற் கௌரவரை
ஒரு வேளை வசைத்தனரோ... ?

விடை கிடைக்கா வியாசனோ
காவிய முடிவிற்காய்
காத்திருக்கிறான்... ..
திறந்த பேனையுடன்!

சுவரொட்டி

(பின் அட்டைத் தொடர்ச்சி)

1979 ஆம் ஆண்டு அவசரகாலச் சட்ட இன் பம், செல்வம் உட்பட ஒன்பது இளைஞர் களின் அனியாய இழப்புக்குப் பிறகு அவ்வனி யாயத்தினை நியாயப்படுத்தும் காவலராக யாழ்ப்பாண அரசாங்க அதிபரான யோகந் திரா துரைசாமியை “யாழ்ப்பாணத்தின் யோகமென” சொல்லிக் கொண்டு திரிந்த வர், பின்னர் ‘இரவல் தாய் நாடு’ எனும் கதையின் மூலம் எவ்வளவு வேஷமிடுகின்றார் என்பது வெளிப்படடை. இவ்வகையில் சமீ பத்தில் ஈழநாடு வாரமலரில் வெளியான ‘வடு’ எனும் கதையையும் குறிப்பிடலாம் இதனையெல்லாம் மக்கள் இனங் காண வேண்டுமென்பது எவ்வளவு அவசியமான தொன்று. அலை 21 வது இதழில் இதனைப் பற்றி மேலோட்டமான குறிப்பு ஒன்று வெளியிடப்பட்டுள்ளது. எந்தச் சந்தையில் வியாபாரம் அதிகமோ அங்கு தனது கடை யைப் பரப்பக் கூடிய முக்கியஸ்தர்களில் செ. கணேசலிங்கனும் ஒருவர் தனது ‘குமரன்’ இதழில் தேசிய இன ஒடுக்குமுறை இவர் பற்றி மறந்தும் மூச்சுவிட முடியாத வர்க்கம், ஐக்கியம் பற்றி பேசுகின்ற இவ ரின் சங்கதி வேறு. ‘இளமையின் கீதம்’ நாவல் இகற்கு உதாரணம். தமிழ் மக்க ளின் சிறு சிறு போராட்டங்களுக்கு கூட உமது தார்மிக ஆசிரவை தரமறுத்த இவர் களின் சமீபகால நடவடிக்கைகள் வேஷம் கட்டிய வியாபாரத்தனமாகவே தென்படு

கின்றது. இவர்கள் பற்றியும் மக்களின் விழிப்பு அவசியம்.

இன்னொருவர் எஸ்தி. தனது ‘நீல நிற மான ‘வாகனத்திற்கு’ ‘பச்சைப் பெயின்றை’ மாற்றிக் கொண்டவர். இதற்கு முன்னர் அரசியலதிசாரி அருளம்பலத்தைக் குருவாகக் கொண்டவர். 77க்கு பிறகு அமைச்சர் களான தொண்டமான், ராசதுரையை தலைவர்களாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ள இவர் அத்துடன் நின்றுவிட்டவரா? இல்லை. காட் டிக் கொடுப்புகளும், சுயவாளித் தனங்களும். அத்துடன் மட்டக்களப்புத் தமிழர், யாழ்ப்பாணத் தமிழர் எனப் பிரித்து வைத்து சிண்டு முடித்தலும் இவரது செயற் பாடுகள். அரசாங்கத்தின் ஓணது குழலான லேக் ஹவுஸ்ஸின் ‘தினசுரனில்’ ‘அறுவடை’ யில் கௌரவமான பதவி. அதலிருந்து கொண்டு தமிழ் மக்களின் போராட்டங்க ளுக்கு வஞ்சகத்தனமானதும், கேலி கிண்ட லுடன் கூடியதுமான முணுமுணுப்பு. டுவைகளே இவரின் வேலைகள். இன்னும் உண்மையான உழைப்பாளிகளை (பத்மநாப ஐயர் போன்றோரை) தாக்குவதும், வடித் தெடுக்கப்பட்ட துரோகிகளை (செ. யோக நாடன் போன்றோரை) தூக்குவதும் இவ ரின் முக்கியப்பங்கு ஆவர்கள் பற்றி மேலும் விபங்களை அறியுங்கள். △△

'ஓமர் முத்தா' (Omar mugtha) என்றொரு படத்தின் இரண்டாம் பகுதியை அண்மையில் வீடியோவில் பார்க்கக் கிடைத்தது. இத்தாலி நாட்டின் சர்வதிகாரி முசோலினியின் படையை எதிர்த்து போராடப் புறப்பட்ட லிபிய நாட்டு படையினர் தலைவனாகிய, சுமார் எழுபது வயது நிரம்பிய கிழவனின் (omar mugtha) கதையே இது. முசோலினியின் படையை எதிர்த்து லிபிய நாட்டில் போராடப் புறப்பட்ட இளைஞர் படையினர் முசோலினியின் படைகொன்று தீர்க்கின்றது. அந்நாட்டில் மிஞ்சி இருந்தவர்கள் வெறுமனே கிழவர்களும் பெண்களும் மாத்திரமே. இந்நேரத்தில் கிழவர்கள் முசோலினியின் படையை எதிர்த்து ஓமர் முத்தா தலைமையில் போராடுகின்றனர் இறுதியில் ஓமர் முத்தா தனது ஏழுபத்தி மூன்றாவது வயதில் கைது செய்யப்பட்டு தூக்கிலிடப்படுகின்றார். இதுமிக நன்றாகவே எடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஓமர் முத்தாவாக நடித்த Antony Quinn இன் நடிப்பு இங்கு அவசியம் குறிப்பிட வேண்டிய தொன்று. இதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்போது ஒரு வெகுசன தொடர்புச் சாதனமாக வீடியோ வளர்ந்து வருவதையும், அதனை எம்மவர் கள் கையாள வேண்டிய அவசியத்தையும் உணர முடிந்தது.

'கலை இலக்கியம் யாவும் மக்களுகானது; தென்னிந்திய திரைப்படங்கள் வெறும் குப்பை' என்று கூச்சல் போட்டுக் கொண்டிருந்தால் மட்டும் கலை, இலக்கியம் மக்களைச் சென்றடைந்து விடுமா? மிகவும் இலகுவாகவும், மலிவாகவும் மக்களை சென்றடையக் கூடிய 'வீடியோ' திரைப்படங்களை உருவாக்க வேண்டும். அக்கறை மிக்க இளைஞர்கள் சிலர் இதில் முயல்கிறார்கள் என்றொரு தகவல் சில காலங்களுக்கு முன்னர் அடிபட்டது. Script உம் தயாரிக்கப்பட்டு, சில Shot களும் எடுக்கப்பட்டதாகக் கேள்வி: தயாரித்த Script க்கு பிறகென்ன நடந்த தென்று தெரியவில்லை. △△

சிதைந்து வரும் பழைய சமுதாய அமைப்புகளின் கலாச்சார ரீதியான தக்க வைத்துக் கொள்ளல்களுக்கு கலை, சமயம், இலக்

கியம் முடிந்து இப்பொழுது நவீன கலை வடிவமான சினிமா பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. இதன் மூலம் கலாச்சாரம், பண்பாடு என்ற போர்வையில் மக்களுக்கு திணிக்கப்படுகின்ற விடயங்களில் தலையாயது பெண்ணடிமைத்தனம் என்பதுமாகும்.

மக்களைச் சென்றடைவதற்கு சினிமா முக்கியமானது. அதிலும் குறிப்பாகச் சினிமாப் பாடல்களை வாறெவி மூலமாகவும், வேறு ஒலிபரப்பிகளுடாகவும் நாள் முழுதும் மக்களுடன் உறவை வைத்துக் கொண்டுள்ளன. பல பாடல்களை இதற்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்,

சமீபத்தில் வெளியான பாக்கியராஜினிள் 'அந்த 7 நாட்கள்' எனும் திரைப்படம் இப்பெண்ணடிமைத் தனத்திற்கு நல்ல உதாரணமாகும். 'பெண்ணுக்கு தாலியே தெய்வம்' எனும் கோட்பாட்டை வலியுறுத்துவதாக இத்திரைப்படம் அமைகிறது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் நிஜப்பிரதிநிதியல்லாத ஒருவனை முன்னிறுத்தி அவனது தோல்விகளை இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்போக்காளர் மேல் சுமத்துகிறார் பாக்கியராஜ்; இதிலும் இம் மண்ணின் பண்பாடு எனச் சொல்லியே பெண்ணடிமைத்தனம் முன்வைக்கப்படுகின்றது. எமது 'மகா சனங்கள்' முக்கியமாக பெண்கள் இத்திரைப்படத்திற்கு கொடுக்கின்ற ஆதரவானது தங்களது அடிமைத்தனத்திற்கு தாங்களே துணை போவதாகின்றது. பாக்கியராஜ் மட்டுமல்ல; தமிழ்த்திரை உலகின் முற்போக்குக் கலைஞர்கள்' என முத்திரை குத்தப்பட்ட பாலச்சந்தர் போன்றோரும் இப் பெண்ணடிமைத்தனத்தை தமது திரைப்படங்களில் செலுத்திக் கொண்டே வருகின்றனர். அரங்கேற்றம், அவள் ஒரு தொடர்கதை போன்ற படங்கள் இதற்கு உதாரணம். இவ்விடத்தில் ருத்ரையா, மகேந்திரன் போன்றோரின்பங்கு பற்றிச் சொல்லலாம். பெண் விடுதலை பற்றி பெரிதாகச் சொல்லக் கூடிய சினிமா என ருத்ரையாவின் 'அவள் அப்படித்தான்' உள்ளது. மகேந்திரனின் 'மெட்டி' குறிப்ப

பிடத்தக்கதொரு சினிமாவாகும். கதாநாயகன் சகோதரியின் தாலியையும் அழித்து குங்குமத்தையும் அழித்து, “பெண்களுக்கெல்லாம் குங்குமத்திலேயா உலகமே அடங்கி இருக்கிறது” எனச் சொல்ல வைப்பது மகேந்திரனின் கருத்து ரீதியான வளர்ச்சிக்கு உதாரணம். மகேந்திரனின் கருத்து ரீதியான வளர்ச்சிக்கு உதாரணம். மகேந்திரன்; பாலுமகேந்திரா போன்றோரின் சினிமா பற்றிய பிரக்ஞையை பிறிதொரு இடத்தில் அறிந்து கொள்ளலாம். போக இந்த மோசமான கலைகளை மக்களுக்கு இனங்காட்டியாக வேண்டியது அவசியம். பெண்ணடிமைத்தனமும், பெண்பெண் இடைவெளி அதிகரிப்பதும் இன்றைய சூழ்நிலையில் எமது முக்கியமான வளர்ச்சிப் போக்குகளுக்கு தடையிடுப. இந்த இடைவெளிகளின் விளைவாய் ஒரு கோபமுற்ற கவிஞரின் வரிகளை இங்கே குறிப்பிடத் தோன்றுகின்றது.

“எனக்கும் ஆசை உண்டு. ஒருநாள் இந்த முலைகளைத் திருகி தூர எறிவேன்.

கண்ணிலிருந்து இறங்கி, உதட்டில்

தாமதித்து

கழுத்தில் சரிந்து அதற்குக் கீழே

உறைகிற

கண்களில் — ‘இந்தா பிடித்துக்கொள்’ என.

△△

இவர்கள் ஜீவாதாரமாக கல்வியையே நினைப்பவர்கள். கல்விக்காக என்றுமே களைக்காமல் பல தடைகளைத் தாண்டி பல்கலைக் கழகங்களுக்கு காலடி எடுத்துவைத்து தங்களது ஆசைகள், அபிலாசைகள் கணவுகள் நிறைவேறும் நாளை எதிர்நோக்கி இருந்தவர்கள். இவர்கள் கட்டிய கோட்டை மணற்கோட்டையாக இருக்கும் என்பதை அந்தக் கலவரம் நடந்தபோதுதான் உணர் தவர்கள்.

பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கும் மத்தியில் குடும்ப வருமானத்தில் பெரும் பகுதியை இவர்களின் கல்விக்காய் செலவிட்டு கால்வயிறும் அரைவயிறுமாக தங்கள் வாழ்க்கையை ஒட்டி தங்கள் பிள்ளைகளின் விருட்சமான வாழ்வை எண்ணியிருந்த பெற்றோர்களுடன் இவர்களின் வெறுமை தோய்ந்த முகங்கள் தான் இப்போ சந்திக்கின்றன.

அந்த இனக்கலவரம் (அந்தக் கொடுமை இனி வேண்டாம்) நடந்து முடிந்த போது இனிமேலும் இந்த அன்னிய இடங்களில் தங்களது கல்வியை கற்க முடியாதென உறுதியாக நினைத்து அகதிக் கப்பல்களில் வலது கால் எடுத்து வைத்து நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் தங்கள் மண்ணுக்கு மீண்டார்கள் போலும்.

இறுதிவரை தமிழ் பிரதேசங்களில் தங்களுக்கரிய கல்வி வசதியை செய்து தர வேண்டுமென அவர்கள் விடுக்கும் கோரிக்கைகளும் அதில் அவர்களின் உறுதித் தன்மையும் நிச்சயம் நம்பிக்கையூட்டுவதாக இருக்கின்றது. இவர்களிலும் சில புல்லுருவிகள் அற்ப ஆசைகளுக்காய் சுயநலப் போக்காய், சாக்கடையில் நெளியும் புழுகளாய் மீண்டும் தங்களது பரீட்சைகளுக்காக தென்னிலங்கை சென்றிருக்கின்றார்கள். இது இவர்களின் உறுதிப் போராட்டத்தில் ஒரு பொத்தல் விழுந்து விட்டதை காட்டுகின்றது. இது வேதனைக்குரிய விடயம் தான்.

உறுதியாய் நிற்பவர்களுடன் ஒப்பிடும் போது இந்தச் சாக்கடைப் புழுக்கள் அற்ப சொற்பந்தான். ஆயினும் இவர்களை வீதிக்கு இழுத்து நெளிய விடாமல் விட்டு விடக் கூடாது.

இந்த மாணவர்களின் போராட்டத்திற்கு ஒரு முடிவுமே இன்றி இவர்களை வேதனையுடனும் வெறுமையுடனும் அதிக காலம் விட்டு வைத்திருந்தால் அவ்வளவு நல்ல நிலைமகளைத் தோற்றுவிக்க மாட்டாது.

இவர்களின் மனக் குமுறல்களுக்கு ஆறுதல் அளிக்குமுகமாக பல்கலைக் கழக மாணியக் குழு நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டுமே ஒழிய வேதனைகளை தூண்டும் முகமாக நடவடிக்கைகள் அமையக் கூடாது.

இவர்கள் மீண்டும் தென்னிலங்கை பல்கலைக் கழகங்களுக்கு திரும்புவதற்குரிய காலக்கெடுவை ஜனவரி 2 ஆக பல்கலைக் கழக மாணியக் குழு தெரிந்திருக்கின்றது இதுபற்றி இந்த இடம் பெயர்ந்த மாணவர்களின் நிலைப்பாடு என்ன என்பதை பொறுத்திருந்து தான் பார்க்க வேண்டும்.

இந்த மாணவர்களை தனி மனித சமூகமாக கருதாது, மக்கள் எல்லோரும் ஒன்றுத்து அவர்களின் உறுதியான நிலைப்பாட்டிற்கு எப்பொழுதும் ஆதரவளிக்கக் கூடிய நிலையில் இருக்க வேண்டும்.

குடியிருந்த நில உரிமை கோரி புத்தூர் மக்களின் பிரார்த்தி!

“காணி நிலம் வேண்டும் பராசக்தி காணி நிலம் வேண்டும்” என்றான் பாரதி நிலத்தோடு பிணைக்கப்பட்டு சாதியிலே அடக்கப்பட்ட மக்களுக்கு அவர்கள் சீரழகின்ற சகல இடங்களிலும் நில உரிமை மறுக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இந்த வரலாற்றுண்மை புத்தூர் மக்களுக்கும் பொய்த்து விடவில்லை. காசு கொடுத்தும் காணி வாங்கும் உரிமை மறைமுகமாகவும், நேரடியாகவும் மறுக்கப்பட்டே வந்துள்ளது.

புத்தூர் மேற்கு மகுதடி என்னும் கிராமத்தில் திருச்சிறம்பலம் தம்பி நடராசாவுக்கு சொந்தமாய் உள்ள 104 பரப்பு காணியில் கிட்டத்தட்ட மூன்று தலைமுறைக்கு மேலாக இக்கிராமத்தை சேர்ந்த 15 தளன்த்தப்பட்ட குடும்பங்கள் குடியிருந்து வந்தார்கள். 1974ல் இராமநாதன்; சின்னத்தம்பி ஆகிய இருவரும் இம்மக்கள் நீண்டகாலமாக குடியிருந்து வருகிறார்கள் என்பதையும் மதியாமல் தம்பி நடராசா விடமிருந்து இக்காணியை விலைகொடுத்து வாங்கினார்கள்.

காணியை வாங்கிய இராமநாதனும் சின்னத்தம்பியும் இங்கு குடியிருந்த 15 குடும்பத்தையும் காணியைவிட்டு எழுப்பும் படி வற்புறுத்தினார்கள். காணியை விட்டால் வேறு வழியில்லாத மக்கள் அக்காணியை விட்டு எழுப்ப மறுத்தனர்.

இதனால் இராமநாதன் அக்காணியில் உள்ள தீவிரமாக எழுப்ப மறுத்த எட்டுக் குடும்பங்களுக்கு எதிராக வழக்குத் தொடர்ந்தார். வழக்கு நடந்து கொண்டிருக்கும் போது இம்மக்கள் இராமநாதனிடம் சமாதானமாக தங்களுக்கு ஒரு பகுதி காணியை விலைக்குத் தரும்படி கோரினர். இராமநாதனும் ஒரு குடும்பத்திற்கு இரண்டு பரப்பு வீதம்

தருவதாகச் சம்மதித்து இம்மக்களிடமிருந்து 42000/- பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

பின்பு வழக்கில் இம்மக்கள் அக்கறை கொள்ளாமல் போகவே வழக்கு இவருக்கு சாதகமாகத் தீரக்கூடிய சூழல் ஏற்பட்டது. இதைப்பிரிந்து கொண்ட இராமநாதன் அவர்களிடமிருந்து பெற்ற பணத்தின் 30,500/-வை திருப்பிக் கொடுத்தார்.

இந்த நிலையில் 1982ல், வழக்காடிய எட்டுக்குடும்பங்களையும் விட்டைவிட்டு எழுப்பும்படி வழக்கில் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டு அவர்களுக்கு ஆறுமாத அவகாசமும் கொடுக்கப்பட்டது. நீதி மன்றத்தால் கொடுக்கப்பட்ட காலக்கெடு முடிந்தும் அவர்கள் எழும்பாததால் பிஸ்கால் மூலம் அவர்களது விட்டை அதற்ற நீதிமன்றத்தால் உத்தரவிடப்பட்டது. எட்டுவிட்டை அதற்ற வந்த பிஸ்கால் மூலம் அக்காணிக்ஞள் இருந்த 15 குடும்பங்களும் திட்டமிட்டு அகற்றப்பட்டனர். நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்குட்படாத மிகுதி ஏழு குடும்பங்களும் திரும்பவும் அந்தக் காணிக்ஞள் வீடு கட்டிக் குடியிருக்க முற்பட்டபோது அவர்களது குடிசைகள் தீயிட்டிக் கொழுத்தப்பட்டபோது அவர்கள் விடற்றவர்கள் ஆக்கப்பட்டார்கள். பட்டு மீண்டும் அவர்கள் விடற்றவர்கள் ஆக்கப்பட்டார்கள். பல நூறுவருடங்காளாக யாழ்ப்பாணத்து மண்ணிலே தனது இரத்தத்தை சிந்தி உழைத்து அதைவழமான செம்மண்ணாகிய இவ்விவசாயி இன்று எதுவுமேயற்று தெருளிலே குடியிருக்க வேண்டிய ஓர் சூழ்நிலைக்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றன என்றால் இதை மனிதாபிமானமுள்ள எவனுள் பார்த்துக் கொண்டு சுயமாயிருக்க முடியாது.

இதற்கு உங்கள் பதில் என்ன?

சுவருக்கு வாழ்த்துக்கள்
ஒரு அன்பர்
யாழ்ப்பாணம்.

SUVAR - 1

a tamil magazine - published by s. eswaran, "thevi mantram" mallakam
sri lanka. printed at ambika printers, kurumpasiddy.

சுவர் - ஒரு தமிழ்ச் சஞ்சிகை

வெளியிடுபவர் - செ. ஈஸ்வரன், "தேவி மன்றம்" மல்லாகம், இலங்கை.

அச்சீடு - அம்பிகா அச்சகம், குரும்பசிட்டி, தெல்லிப்பழை.

சமீபத்தில் யாழ்ப்பாண பல்கலைக் கழக சூழலிலுள்ள ஒரு பெண்மணியோடும் அவர் கணவரோடும் தங்கிப் படிப்பதற்கு அறைபெறும் நோக்கத்தோடு கதைத்துக் கொண்டிருந்தேன். பல்கலைக் கழகம் வந்தபின் யாழ்ப்பாணம் மிகவும் கெட்டுப் போய் விட்டது என்று குறை கூறிக் கொண்டார்கள். காரணம் கேட்டபோது முன்னர் யாழ்ப்பாண பெண்கள் மிகவும் அடக்கமாகவும் ஒடுக்கமாகவும் இருந்தார்களாம். பல்கலைக் கழகம் வந்து கெடுத்து விட்டதாம். கண்ட கண்ட இடத்தில் ஆண்களும் பெண்களும் கதைக்கின்றார்களாம். பெண்களும் ஆண்களும் சரிசமமாக பழகுகின்றார்களாம். 'பண்கள் ஆணுக்கு நிகராக புரட்சி பெண்களாக மாறுவது ஏன் யாழ்ப்பாண பெற்றோர்களுக்கு, பிடிக்கவில்லை? பாரதி நீ இப்போது எங்கிருக்கின்றாய்?

'உருவமும் உள்ளடக்கமும்' பற்றி கதைக்கும் போதெல்லாம் எனக்கு எம் படைப்பாளிகளின் நடத்தையையும் அவர்களின் எழுத்துக்களையும் சிந்திக்க வேண்டி ஏற்படுகின்றது. உள்ளொன்று வைத்து புறம் ஒன்று எழுதும் இவ் எழுத்தாளர்கள் உண்மையில் இதய சுத்தி கொண்ட தூய்மை யான இலக்கியவாதிகளா? பெண்ணைப் பற்றியும், பெண் அடிமை பற்றியும் எழுதும் புதுமைப் புரட்சி எழுத்தாளர்கள் பெண் உலகில் காட்டி நிற்கும் பங்களிப்பு யாது? சிந்திக்க வேண்டும். சிந்தித்தால் வெட்கக் கேடு. ஏன் இவர்கள் இலக்கிய உலகையும் சமூகத்தையும் போலித்தனம் கொண்டு ஏமாற்றுகின்றார்கள்! இவர்களின் போலித்தன முகமுடியை கிழித்தெறிய வேண்டியது இலக்கிய உலகின் கடமை. 'உருவமும் உள்ளடக்கமும்' பற்றி ஆராய்வது போல் 'படைப்பும் படைப்பாளியும்' எனும் தலைப்பில் ஆராய்வது நலம். இலக்கிய ஆய்வாளர்கள் இதனை தயவு செய்து கவனிக்க.

படைப்பும் படைப்பாளியும் பற்றி ஆராய வேண்டும் எனக் கூறும் போது சிலரின் பெயர்கள் மனத்தளவில் வந்து போவதற்கு காரணங்கள் இல்லாமல் இல்லை சில பெயர்கள் எனும் போது குறிப்பாக செ. யோகநாதன் என்பவர் பற்றியே அதிகம் சொல்லலாம்

(தொடர்ச்சி 25-ம் பக்கம்)